

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

6. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

8. ÚNORA 2009

Z obsahu:

Jednota je dar od Pána

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

21. ledna 2009

- strana 2 -

Svědkové manželské lásky

Z kázání k blahořečení

rodičů svaté Terezie

z Lisieux

- strana 4 -

Rodina - základ společnosti

Z poselství Svatého otce

Světovému kongresu rodin

v Mexiku

- strana 5 -

Růže z Kampaly

Reportáž z africké Ugandy

- strana 6 -

Obrátit se musím já

Maria Loley

- strana 8 -

Tříkrát obdivuhodná

Matka

- strana 8 -

Výzva k modlitebnímu

tažení za vlast

- strana 9 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Duch Svatý nepůsobí

v srdcích

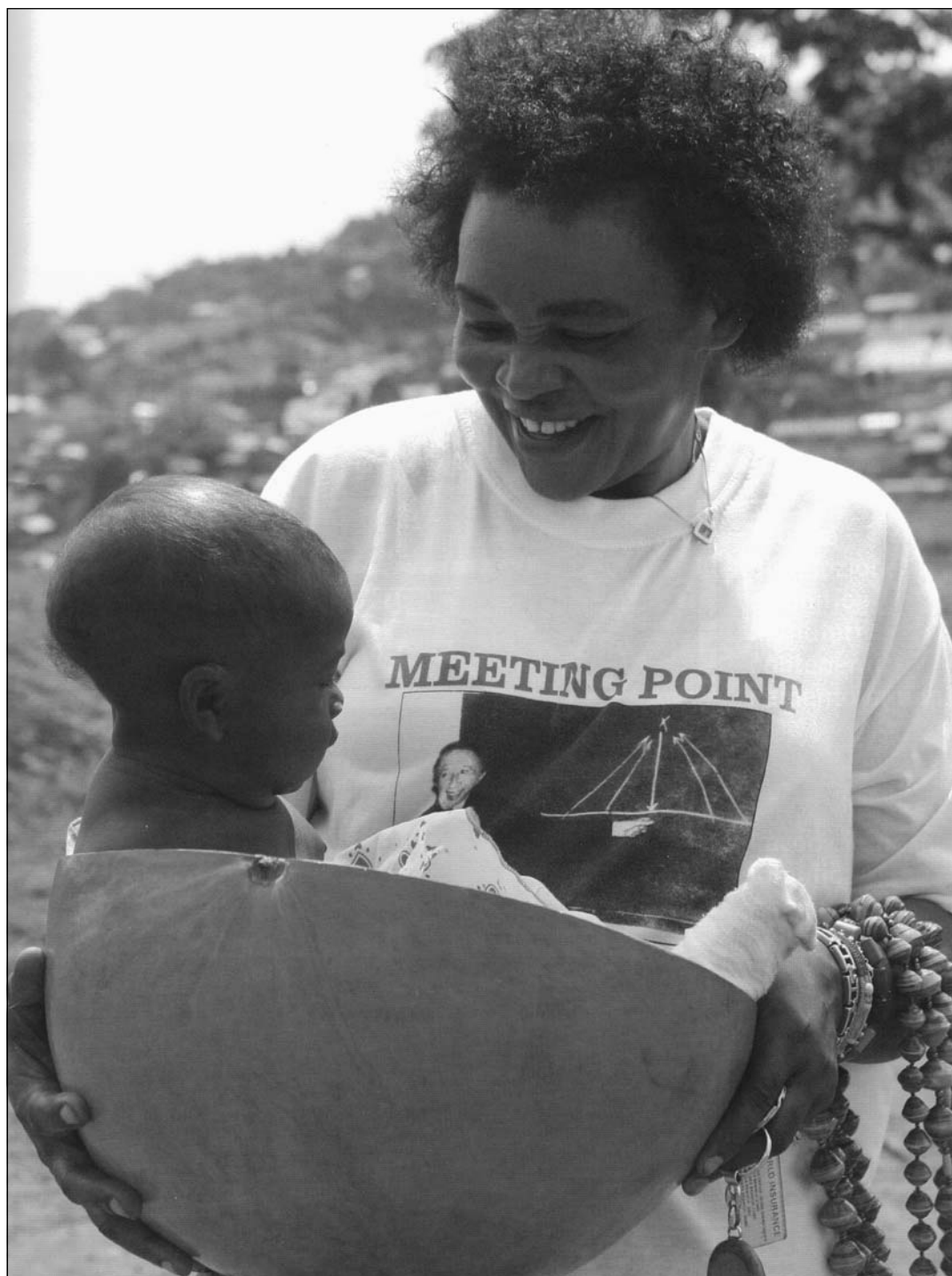
poskvrněných hříchem

- strana 10 -

Problém nejsou muslimové, ale islám

Josef Hergert CM

- strana 12 -

příklad křesťanské lásky z Ugandy (více viz str. 8)

Minulou neděli začal „Týden modliteb za jednotu křesťanů“, který skončí příští nedělí o svátku Obrácení svatého apoštola Pavla. Jedná se o duchovní iniciativu, dnes obzvláště cennou, která se šíří stále více mezi křesťany v souzvuku a můžeme říci jako odpověď na vroucí prosbu, s jakou se Ježíš obrátil na Otce ve Večeřadle před svým utrpením: *Aby byli jedno, aby svět poznal, že ty jsi mě poslal* (Jan 17,21). Dokonce čtyřikrát prosí Pán v této velebné modlitbě, aby jeho učedníci byli *jedno* podle obrazu jednoty mezi Otcem a Synem. Jedná se tedy o jednotu, která může růst pouze na příkladu, jak se Syn daroval Otcovi, tzn. tak, že vyjdeme ze sebe a spojíme se s Kristem. Navíc dvakrát v této modlitbě připojuje účel této jednoty: aby svět uvěřil. Úplná jednota se tedy váže na samotný život a poslání Církve ve světě. Ona má žít v jednotě, která může vycházet jen z její jednoty s Kristem, s jeho transcendencí jakožto znamením, že Kristus je pravda. A v tom je naše odpovědnost: aby byl ve světě viditelný dar jednoty, v jehož síle se naše víra stává věrohodnou. Z toho důvodu je důležité, aby každé křesťanské společenství si bylo plně vědomo naléhavosti usilovat u všech všemi možnými prostředky o dosažení tohoto velkého cíle. Ale s vědomím, že jednota je především *dar* od Pána, je třeba o ni prosit v neúnavné modlitbě s velkou důvěrou. Jen když vyjdeme ze sebe a půjdeme ke Kristu, jen ve vztahu s ním můžeme být reálně spojeni mezi sebou. A to je výzva, se kterou se současný „Týden“ obrací na věřící v Kristu v každé církvi a církevním společenství; odpovězme na ni, bratři a sestry, s pohotovou velkodušností.

Letos předkládá „Týden modliteb za jednotu křesťanů“ naši úvaze a modlitbě tato slova vyňatá z knihy proroka Ezechiela: *Aby tvořili v tvé ruce jeden celek*

Jednota je dar od Pána

(37,17). Téma vybrala ekumenická skupina z Koreje a pro mezinárodní rozšíření přijal Smíšený výbor pro modlitbu, složený z představitelů Papežské rady pro podporu jednoty křesťanů a Ekumenické rady církví v Ženevě. Samotný proces přípravy byl plodným a stimulujícím cvičením pravého ekumenismu.

Biblické podobenství

V úryvku z knihy proroka Ezechiela, z něhož je téma vybráno, nařizuje Pán prorokovi, aby vzal dvě dřeva, jedno jako symbol Judy a jeho kmenů a druhé jako symbol Josefa a celého domu Izraele s ním spojeného, a žádá, aby je přiložil k sobě tak, aby

Editorial

Zatímco my si lámeme hlavu, jak se vrátit ke konjunktuře a prosperitě, v prostředí ugandské Kampaly (str. 8) se setkáváme s lidmi, jejichž starosti a problémy jsou zcela jiného druhu. Tito domorodci zápasí s problémy, které hraničí se zachováním holého života. Chybí jim často to nejpodstatnější. Ale přitom se vyznačují něčím, co jim můžeme závidět. Překvapující je jejich spontánní radost. Nemají tu vůbec nic z toho, co my pokládáme za takřka nezbytné pro zajištění své zábavy a veselosti, ale kupodivu samotná zábava a veselí jim vůbec neschází. Připravují si je sami zcela bezprostředně a aktivně, dokážou se radovat mnohem vynalézavěji, srdečněji a spontánněji. A protože je to radost upřímného srdce, nezůstává jen u této radosti. Ještě více jim můžeme závidět, jak mají blízko jeden k druhému, jak velice je v nich zakořeněna vzájemná solidarita. Poměry jejich nouze, nemoci, strádání a prostoty jsou zřejmě daleko příznivější pro opravdový vztah k Bohu i k sobě navzájem než náš blahobyt. Uganda je také jediná země, která zavedením pohlavní zdrženlivosti úspěšně bojuje proti AIDS.

Tito afričtí domorodci jsou dokladem, že opravdová radost a pokoj nijak nezávisí na hojnosti a dostatku. Někoho může napadnout: oni jsou ještě nezka-

žení. Tak úplně laciné vysvětlení to zase není. Oni mají ještě opravdu v srdci zřetelně zapsáno to, čemu říkáme přirozený zákon. Ale jestliže nám proto připadají jako ještě „nezkažení“, pak tím současně připouštíme, že v naší západní společnosti to s „přirozeným zákonem v srdci člověka“ už není v pořádku.

Je tento zákon v člověku opravdu tak neměnný a trvalý? Diametrální rozpory v jeho současné interpretaci jsou už tak nápadné, že se musíme oprávněně domnívat, že bylo narušeno něco, co je zcela podstatné a nezbytné pro základní formaci lidského vědomí a svědomí. Z naší civilizace se vytratilo něco, co tvoří nejen její základ, ale základ samotného lidství. Pokroková společnost dlouhodobě obrátila pozornost k něčemu zcela jinému a zcela zanedbala to podstatné. Vznikl deformovaný mravní kodex, který je postaven na zcela opačném základu. Úplný lapsus práva a morálky se projevuje od doby, kdy se jedinci přisuzuje dokonce zákonem chráněné právo uplatňovat a prosazovat své požadavky a svou „svobodu“ i v tom případě, že tím zcela zásadně poškozují a přímo ničí zájmy a svobodu druhého člověka. Děje se tak exemplárně v případě potratů, ale obdobná mentalita se přenáší

Pokračování na str. 13

tvořila jedno dřevo, *jeden jediný celek v jeho ruce*. Prorokova ruka, která spojuje dvě dřeva, je pokládána za ruku samotného Boha, který shromažďuje a sjednocuje svůj lid a nakonec celé lidstvo. Prorokova slova můžeme aplikovat na křesťany ve smyslu výzvy, aby prosili a usilovali o to, aby naše ruka byla nástrojem sjednocující ruky Boží. Tato výzva se stává zvláště dojemnou a výstižnou v Ježíšových slovech po Poslední večeři. Pán touží, aby celý jeho lid – a v tom vidí budoucí Církev a budoucí staletí – s trpělivostí a vytrvalostí směřoval k cíli plné jednoty. Tento úkol vyžaduje pokorné přilnutí a učenlivou poslušnost k přikázání Pána, který mu žehná a činí ho plodným. Prorok Ezechiel nás ujišťuje, že to bude právě On, náš jediný Pán, jediný Bůh, který nás vezme do *své ruky*.

Nezbytnost obrácení

V druhé části biblického čtení se prohlubuje význam a podmínky jednoty různých kmenů v jednom království. V rozptýlení mezi pohany poznali Izraelité bludné kultury, osvojili si zde koncepce chybného života, přijali zvyky cizí Božímu zákonu. Nyní Hospodin vyhláší, aby se už neznečišťovali modlami pohanických národů, jejich *ohavnostmi*, veškerou jejich nepravostí (srov. Ez 37,23), vyhláší nezbytnost osvobodit se od hříchu, očistit své srdce. *Vysvobodím je ze všech vzpour, říká, očistím je*. A tak budou *mým lidem a já budu jejich Bohem* (tam.). Pod touto podmínkou vnitřní obnovy *budou plnit má přikázání a budou zachovávat mé zákony a uvádět je do praxe*. A prorocký text končí závěrečným a plně spásným slibem: *Uzavřu s nimi smlouvu pokoje... Zřídím svou svatyni, tj. svou přítomnost uprostřed nich* (Ez 37,26).

Ezechiellovo vidění se stává obzvláště výmluvné pro celé ekumenické hnutí, protože vrhá světlo na nevyhnutelnou

Pokračování na str. 11

Služebníci evangelia

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Prinášeli k němu nemocné a posedlé.

Jako přípravu na dnešní setkání s Pánem otevři knihu Job a připomeň si, co všechno ho postihlo a jak velké bylo jeho utrpení. Nejsmutnějším údělem tohoto ubožáka je, že jeho dny plynou bez naděje. Tvoje návštěva u nemocného má trpícího potěšit, ale může posloužit i tobě, aby upřímný pohled na lidskou bídu a soužení proměnil tvůj soucit na aktivní solidaritu a horlivost. To, co vidíš u Joba, musíš dnes vynásobit ne tisíci, ale miliony, tolik je těch, kteří nepředstavitelně a bez pomoci strádají a toužebně čekají, zda je někdo vyhledá, aby jim přinesl ulehčení a pomoc.

I pro ně je určena radostná zvěst. Kdo jim ji přinese? Uvědom si spolu s apoštolem Pavlem, že křtem svatým i tobě bylo uloženo jako *povinnost hlásat evangelium, a běda, kdyby je nehlásal*. Skutky tělesného a duchovního milosrdenství jsou nejučinnějším a neplodnějším způsobem, jakým můžeš šířit radostnou zvěst. Takový úkol ti byl svěřen nikoliv jako něco navíc, když ti zbude čas a prostředky, ale je to tvoje prvořadě poslaní stát se *služebníkem všech, abys tak získal co největší počet lidí a stůj co stůj zachránil alespoň některé*. Jak bys mohl přitom myslet především na svoje pohodlí?

Nyní se podívej, co se děje v Kafarnaum. Lidé se tu shromáždili v synagoze k Božímu slovu, jak se sluší v den zasvěcený Pánu. A právě zde se dnes dovidají, jak nesmírné milosti se jim dostalo. Ježíš v synagoze oznamuje, že přišel *vyhlásit milostivé léto Pána, vrátit slepým zrak a zajatým svobodu*⁽¹⁾. Jak ho pochopili, poznáváš z toho, že nemyslí jen na sebe, ale v první řadě na své trpící bližní: ihned ho vedou k nemocné, kterou spaluje horečka, a jakmile zapadlo slunce a skončil sváteční klid, stali se rázem služebníky všech strádajících a dělají všechno pro to, aby je přinesli do Ježíšovy uzdravující blízkosti. Svou živou víru, že Ježíš je zde, osvědčuj službou jemu i trpícím: pověz mu o těch, které šíří horečka náruživostí, a přiváděj k němu zaslepené, kteří ho nevidí nebo nechtějí vidět. Vynasnaž se vyhledat nemocné, trpící a opuštěné, i ty, kteří jsou posedlí duchem těla, světa a pýchy, aby se také oni dověděli o svém Dobrodinci, který *uzdravuje ty, jimž puká srdce, a obvazuje jejich rány*⁽²⁾. Když vidíš, jak si dobrotivý lékař nedopřává oddechu, ani ty si ho nedo-

přávej. Ježíš si nevyrazil své úřední hodiny, pro každého má čas i dobré slovo, ani za pozdního soumraku nikoho nevrací a ne odkazuje na zítřek nebo pozítří a neúnavně *uzdravuje mnoho nemocných rozličnými duchy a vyhání mnoho zlých duchů*.

Pozoruj Petrovu tchyni: přijímá dar zdraví jako příležitost a výzvu, aby sloužila druhým. Není lepší způsob, jak osvědčovat svou vděčnost a rozhlášovat svou radost, že se ti od Pána dostalo velkého dobrodiní. Svou ochotnou a neustávající službou *chval Hospodina, neboť je dobrý*⁽³⁾.

Proč Ježíš zakazuje zlým duchům promlouvat? Právě proto, že jsou zlí a jejich slova neslouží Božímu království. Podnítili by nálady a hnutí, které nemají na zřeteli věci božské, ale lidské. I Ježíš se musí vyhýbat nepravé popularitě. Jak to dělá? Uchyluje se do samoty, aby se zde plně pohroužil do modlitby. Jediný, u koho hledá uznání, je nebeský Otec, který ho poslal *hledat a spasit, co zahynulo*⁽⁴⁾. S ním v duchu rozmlouvá, ztotožňuje se s jeho svatou vůlí, klaní se mu a vroucně děkuje za všechny, kterým se zde dostalo milosti. Má-li tvoje služba bližním přinášet pravé ovoce, potřebuje tvá duše a tvé srdce rozmlouvat s Otcem stejně nezbytně, jako tvé tělo potřebuje pokrm. V samotě modlitby a usebrání se klaněj Pánu, který *určuje počet hvězd a každou z nich nazývá jménem*⁽⁵⁾. V pokorné vděčnosti obnovuj své vědomí, že všechno dobré pochází od něho, protože je *přemocný a jeho moudrost je bez míry*⁽⁶⁾. Pros jej o pomoc, abys jeho moudrostí řídil i všechny svoje úmysly a kroky.

Časný ranní shon v městečku Kafarnaum není jen pokračováním včerejší horlivosti. Přicházejí ke slovu i pozemské zájmy. Šimon a jeho druhové si dali tu práci, aby vyhledali Ježíše: *Všichni tě hledají! Ale proč? Ježíš se dává nalézt těm, kteří ho hledají s upřímným srdcem a kteří potřebují jeho slitovnou moc. Pojďme jinam! Je tam mnoho těch, kteří nás potřebují. Bylo by snadné, ale neplodné těžit z popularity, kterou vyvolaly včerejší divy. Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil*⁽⁷⁾.

Tím, že sloužíš druhým, tím se chlubit nemůžeš. *To ti bylo uloženo jako povinnost, a běda, kdybys nesloužil!*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 4,18; ⁽²⁾ resp. žalm 147; ⁽³⁾ tamt.;

⁽⁴⁾ Lk 19,10; ⁽⁵⁾ resp. žalm 147; ⁽⁶⁾ tamt.;

⁽⁷⁾ Mk 10,45

Liturgická čtení

1. čtení – Job 7,1–4.6–7

Job řekl: „Což nejsou svízele údělem člověka na zemi, dni jeho jako dni nádeníka? Jak otrok touží po stínu, jak nádeník čeká na svou výplatu, tak jsem dostal v úděl měsíce bídy a noci soužení byly mně přiděleny. Když uléhám, říkám si: Kdy asi vstanu? Když končí večer, sytím se neklidem do úsvitu. Mé dny jsou rychlejší než tkalcovský člupek, plynou bez naděje. Pamatuji, že můj život je jako dech, mé oko již nikdy neužrjí štěstí.“

2. čtení – 1 Kor 9,16–19.22–23

(Bratři a sestry!) Že hlásám evangelium, tím se chlubit nemohu; to je mi uloženo jako povinnost, a běda, kdybych ho nehlásal. Odměnu bych mohl čekat, kdybych to dělal z vlastního popudu. Když to však dělám proto, že to mám nařizeno, plním jen úkol, který mi byl svěřen. Jaká je tedy moje odměna? To, že hlásám evangelium, a nic za to nechci, takže se vzdávám práva, které mi evangelium poskytuje. Jsem nezávislý na všech, a přece jsem udělal ze sebe služebníka všech, abych tak získal tím větší počet lidí. U slabých jsem se stal slabým, abych získal slabé. Pro všechny jsem se stal vším, abych stůj co stůj zachránil aspoň některé. A to všechno dělám proto, abych zároveň s nimi získal podíl v dobrech evangelia.

Evangelium – Mk 1,29-39

Ježíš vyšel ze synagogy a vstoupil s Jakubem a Janem do Šimonova a Ondřejova domu. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Tu jí horečka přestala a ona je obsluhovala. Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří. I uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami a vyhnal mnoho zlých duchů. Nedovoloval však zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je. Brzo ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel si na opuštěné místo a tam se modlil. Šimon se svými druhy se pustili za ním. Našli ho a řekli mu: „Všichni tě hledají!“ Odpověděl jim: „Pojďme jinam, do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel.“ A procházel celou Galilejí, kázal v jejích synagogách a vyháněl zlé duchy.

Terezie napsala v Dějinách duše: „Odpusti mi, Ježíši, že jsem tak opovážlivá a chci ti předkládat svá přání, své naděje, které jdou až do nekonečna, odpusť mi a uzdrav moji duši, dříve než mi dáš to, v co doufám!“ Ježíš rychle vyslyšel Terezčina přání. Ukázal se již před jejím narozením jako velkodušný, jak to napsala abbé Bellierovi – a mnozí se to od té doby naučili napaměť: „Milý Bůh mi dal otce a matku, kteří jsou více hodni nebe než země.“

Uzavřel jsem právě obřad blahorečení, kterým Svätý otec zanesl do knihy blahoslavených společně dva manžele. Toto blahorečení Ludvíka a Célie Martinových je zvláštní premiérou. Terezie charakterizuje oba jako jedinečný manželský pár, který byl hoden nebes, svaté země, který byl zcela prostoupen panenskou vůní. Moje srdce děkuje Bohu za toto příkladné svědectví manželské lásky, která uvádí křesťanské rodiny do pravé praxe křesťanských ctností, což i u Terezie podpořilo úsilí o svatost.

Když jsem četl apoštolský list Svätého otce, myslel jsem přitom na svého otce a svou matku, a chtěl bych, abyste i vy v tomto okamžiku mysleli na svého otce a svou matku a abychom společně děkovali Bohu, že nás skrze manželskou lásku našich rodičů stvořil a učinil křesťany. Je to velkolepé přijmout život, ale pro nás je ještě zázračnější, že nás rodiče přivedli do Církve, která jediná může z lidí učinit křesťany. Nikdo nemůže křesťanem učinit sám sebe.

Mezi povoláními, která Boží prozřetelnost pro lidi vybrala, je manželství jedno z nejušlechtlejších a nejvznešenějších. Ludvík a Célie Martinovi poznali, že se mohli stát svatými nikoliv navzdory manželství, nýbrž právě v manželství a že jejich snatek se musel stát předním výchovným bodem jejich společné cesty. Dnes obdivuje Církev nejen svatost těchto dětí Normandie,

nýbrž poznává se sama v tomto blahoslaveném páru, který přispěl k tomu, že svatební roucho Církve je opět krásnější a zářivější. Obdivuje nejen svatost jejich života, poznává v tomto páru svatost a vznešenost manželského svazku jejich lásky, jak ho sám Stvořitel ustanovil.

Manželská láska Ludvíka a Célie je čistým odleskem lásky Krista k jeho Církvi; ona je také odleskem lásky, kterou chová Církev ke svému Ženichovi, totiž Kristu. Božský Otec si vyvolil před stvořením světa, abychom před ním žili svatí a neposkrvnění v lásce (Ef 1,4).

Ludvík a Célie dovedli na základě evangelia manželské povolání až k hrdinství. Neváhali být sami k sobě tvrdí, aby dosáhli nebeského království a stali se tak světlem světa, a dnes je Církev staví na svícen, aby svítili všem v domě (v Církvi), aby tak svítili před lidmi, aby viděli jejich dobré skutky a velebili nebeského Otce (srov. Mt 5,13–16).

V čem spočívá tajemství úspěchu jejich křesťanského života? „Bylo ti řečeno, co je dobré a co od tebe Hospodin očekává: nic jiného než: jednat správně, milovat dobro a věrnost, kráčet v úctě po cestě s tvým Bohem“ (Mich 6,8). Ludvík a Célie šli

v úctě k Bohu po cestě hledání podle pokynů Pána: Mistře, dej nám svůj pokyn. Žížnili po Pánových pokynech. Milovali Pánovy pokyny. Řídili se po-

dle nich bez zdráhání. Aby měli jistotu, že jejich cesta odpovídá pravým pokynům, obraceli se na Církev, která je odborníkem v lidských věcech, a uspořádali všechny aspekty svého života podle nauky Církve.

Co je císařovo, císaři, a co je Božího, Bohu, bylo pro manžele Martinovy zcela jasné. „Musíme především sloužit Bohu a Pánu,“ řekla Jana z Arku. Manželé Martinovi učinili toto heslo devizou svého domu. Bůh zaujímal v jejich životě vždy první místo. Pání Martinová často říkala: „Bůh je Pán, on činí, co chce.“ Pan Martin souhlasil a pokračoval: „Musíme především sloužit Bohu.“ Když navštívila jejich rodinu zkouška, byla jejich spontánní reakce okamžitě přijetí této božské vůle. Sloužili Bohu v osobách

chudých lidí nikoliv v naivním záchvatu štědrosti, ani ze snahy o sociální spravedlnost, ale prostě proto, že chudý byl pro ně Ježíš. Sloužit chudým znamená sloužit Ježíši, znamená to dávat Bohu, co je Boží: „Co jste učinili pro jednoho z nejmenších mých bratří, mně jste učinili“ (Mt 25,34–40).

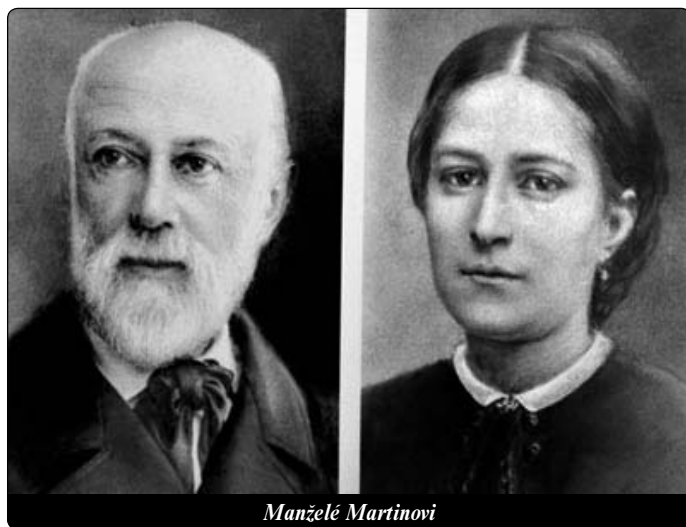
V některých okamžicích skládáme vyznání víry, které Ludvík a Célie tak často opakovali během mše svaté a kterému učili své děti. V apoštolském vyznání víry následuje po svaté katolické církvi společenství svatých.

„Věřím,“ řekla Terezie, „cítím, že toto nebe je obýváno dušemi, které mě milují a které mě pokládají za své dítě.“

V tomto dušemi obývaném nebi můžeme nyní počítat s Ludvíkem a Célií, které jsme nyní poprvé veřejně vzývali: „Ludvíku a Célie, orodujte za nás u Boha!“ Prosim vás, milujte nás, pokládejte nás za své děti, milujte celou Církev, zvláště naše rodiny a jejich děti.

* Ludvík a Célie jsou darem pro manžele každého věku pro úctu, ocenění a harmonii, s jakou se navzájem milovali 19 let. Célie jednou napsala Ludvíkovi: „Bez Tebe, drahý Ludvíku, nemohu žít.“ On jí odpověděl: „Jsem tvůj manžel a tvůj přítel, který Tě celý život miluje.“ Slib věrnosti a nerozlučitelnosti manželství a plodnost lásky prožívali spolu jak ve štěstí, tak ve zkouškách, jak ve zdraví, tak v nemoci.

* Ludvík a Célie jsou darem pro rodiče. Jako služebníci lásky a života dali Pánu mnoho dětí. Mezi těmito dětmi obdivujeme především Terezii, mistrovské dílo Boží milosti, ale také mistrovské dílo rodičovské lásky k životu a k dětem.

Manželé Martinovi

* Ludvík a Célie jsou darem všem těm, kteří ztratili svého manželského partnera. Stav vdovce nebo vdovy se přijímá vždy s bolestí. Ludvík nesl ztrátu své ženy s vírou a důstojností a kladl blaho svých dětí před své osobní zájmy.

* Ludvík a Célie jsou darem pro ty, kteří trpí nějakou nemocí a jsou blízko smrti. Célie zemřela na rakovinu, Ludvík po utrpení na cerebrální arteriosklerózu. V našem světě, který se snaží potlačit smrt, učí nás dívat se vpřed a důvěřovat Bohu.

Konečně děkuji Bohu za tento 82. světový den misí, protože Ludvík a Célie byli příkladným misijním manželským párem. Proto bylo přáním Svatého otce, aby se blahorečení konalo v tomto pro Církev tak významný den a současně aby se učitelé Ludvík a Célie spojili se svou žákyní Terezií, dcerou, která je patronkou misí a učitelkou Církve.

Výroky dětí rodiny Martynových o misijním duchu, který v ní panoval, plně souhlasí: „Mým rodičům leželo blaho duši velice na srdci... Ale u nás nejvíce známým dílem apoštolátu bylo dílo šíření víry, pro které rodiče každý rok přinášeli krásnou oběť.“ A toto nasazení pro spásu duší živilo jejich přání darovat Církvi misionáře a řeholní sestry.

Teprve nedávno napsal kardinál Dias, prefekt Kongregace pro evangelizaci národů: „Pro učedníka Kristova není hlásání evangelia přáním, nýbrž příkazem Páně... Křesťan se musí pokládat za misionáře, aby zasařil evangelium v každém srdci, v každém domě, v každé kultuře“ (23. 7. 2008).

Milí bratři a sestry, kéž jsou vaše rodiny, vaše farnosti, vaše řeholní společnosti na celém světě svatými misijními místy, jak jím byl dům blahoslavených rodičů Ludvíka a Célie Martynových.

Z Der Fels 1/2009 přeložil -ls-

Rodina – základ společnosti

Z poselství Svatého otce Světovému kongresu rodin v Mexiku

Toto Světové setkání rodin chtělo dodat odvahy křesťanským rodinným krbům, aby se jejich členové stali svobodnými osobami, bohatými na lidské a evangelijní hodnoty na cestě ke svatosti, která je nejlepší službou, jakou my křesťané můžeme nabídnout současné společnosti. Křesťanská odpověď na výzvy, kterým musí čelit rodina a vůbec lidský život, spočívá v posílení důvěry v Pána a v sílu, která se rodí ze samotné víry a která se žije nasloucháním Božímu slovu. Jak je to krásné, když se rodina shromáždí, aby dala Bohu promluvit k srdcím svých členů skrze jeho živé a působivé slovo. V modlitbě, a zvláště v modlitbě růžence rodina rozjímá o tajemstvích Ježíšova života, osvojuje si hodnoty, o kterých rozjímá, a cítí se povolána, aby je vtělila do svého vlastního života.

Rodina je nezbytný základ pro společnost a národy a také nenahraditelné dobro pro děti, které mají přicházet na svět jako plody lásky, naprostého a velkodušného daru rodičů. Jak dal naše Ježíš, který ctil Pannu Marii a svatého Josefa, rodina zaujímá základní místo při výchově osobnosti. Je to opravdová škola lidství a věčných hodnot. Nikdo nedal život sám sobě. Přijali jsme život od druhých a ten se rozvíjí spolu s pravdami a hodnotami, které přijímáme ve vztahu a společenství druhých. V tom smyslu rodina založená na nerozlučném

manželství mezi mužem a ženou vyjadřuje tuto dimenzi vztahů, synovství a společenství a je prostředím, kde se člověk může narodit v důstojnosti, vyrůstat a rozvíjet se ve své plnosti.

Tato výchovná práce je ohrožována překážkou mylného pojetí svobody, ve kterém jsou subjektivní vrtochy a nápady individua povyšovány do té míry, že každý zůstává uvězněn v zajetí vlastního já. Pravá svoboda lidské bytosti vychází z pojetí bytosti stvořené jako Boží obraz a podobnosti, a proto je uplatňována s odpovědností a volí vždy autentické dobro, aby se stalo láskou, sebedarováním. K tomuto cíli více než teorie jsou potřebné blízkost a láska, které mají charakterizovat rodinné společenství. V prostředí rodinného krbu se učíme opravdu žít, hodnotit život a zdraví, svobodu a pokoj, spravedlnost a pravdu, práci, svornost a vzájemnou úctu.

Dnes více než kdy jindy je nezbytné svědectví a veřejné úsilí všech pokřtěných, aby byla důrazně potvrzena důstojnost a jediná a nerozlučná hodnota rodiny založené na manželství mezi mužem a ženou a otevřené pro život, a to pro lidský život ve všech jeho fázích. Je třeba taktéž prosazovat legislativní a administrativní podporu rodin a jejich nezadatelných práv, která potřebují, aby mohly dále plnit své mimořádné poslání. Svědectví, která byla představena při včerejší slavnosti, ukazují, že ro-

dina i dnes může zůstat pevná v lásce k Bohu a obnovit lidstvo v novém tisíciletí.

Toužím vyjádřit svou blízkost a ujistit svou modlitbou všechny rodiny, které vydávají svědectví o věrnosti i v podmínkách obzvláště obtížných. Povzbuzuji četné rodiny, které i když žijí někdy mezi protivenstvími a nepochopením, dávají příklad velkodušnosti a důvěry v Boha v pevné naději, že jim nebude scházet potřebná pomoc. Myslím také na rodiny, které trpí kvůli chudobě a nemoci, odstrkování a vystěhovalectví, a zvláště myslím na ty křesťanské rodiny, které jsou pronásledovány pro svou víru. Papež je velice nablízku vám všem a provází vás ve vašem každodenním úsilí.

Než uzavřu toto setkání, mám to potěšení oznámit, že VII. světové setkání rodin se uskuteční, dá-li Pán Bůh, v Itálii ve městě Miláně v roce 2012 na téma: „Rodina, práce a svátek“.

Svěřuji všechny rodiny světa do ochrany nejsvětější Panny, tolik uctívané ve vznešené mexické zemi pod titulem Guadalupská. Já, která nám stále připomíná, že naše štěstí spočívá v tom, že plníme Kristovu vůli (srov. Jan 2,5), nyní říkám:

Nejsvětější Matko Guadalupská, která jsi projevila svou lásku a něžnost národům amerického kontinentu, zahrň radostí a nadějí všechny rodiny světa.

Tobě, která nás předcházíš a vedeš po cestě víry k věčné vlasti, svěřujeme radosti, plány, starosti a vroucí tužby všech rodin. Maria, k Tobě se utíkáme v důvěře ve tvou mateřskou něhu. Vyslyš prosby, které ti přednášíme za rodiny celého světa v tomto klíčovém období dějin, přijmi všechny do svého mateřského srdce a provázej nás na naší cestě k nebeské vlasti. Amen.

*Podle L'Osservatore Romano
19.-20. ledna 2008*

Doprovodný program Světového kongresu rodin v Mexiku

Návrší Kireka není jako každé jiné. Na sedmi pahorcích centra v Kampale jsou domy bohatých, cizinců a politiků. Vypadají jako ostrovy zavěšené nad mořem bahna, bídy a lidí, kteří se hemží dole ve slumech, nakupených jeden na druhém jako obilázky, které sem vyvrhla nějaká bouře. V Kirece jsou baráky chudých nakupeny jako vlny, které zde dosáhly vrcholu.

Zde spolu s ostatními žije také Agnes se svými dětmi. Rozbílí otupeným kladivem kameny, které její manžel napřed nalámá v lomu, na kostky, které je možné prodat stavebním firmám. Obvykle od rána do večera je ticho tohoto místa rušeno jen údery kladiv, jimiž ženy a děti dobývají výdělek, který sotva stačí na život. Když se jí zeptáš, jak se jí daří, odpoví slabým hlasem, že se to stále zhoršuje, protože jídlo je stále dražší a za kamení se platí stále méně. Ale dnes je slyšet na cestě, která vede k obydlím, jiný zvuk. Je tu slyšet sborový zpěv rytmických písní. Jakoby z propasti v lomu vychází malý slavnostní průvod. Několik desítek žen s improvizovanými bubínky tančí a zpívá právě zde, uprostřed lidského mraveniště, na které pálí rovníkové slunce. A když jednu Maxim fotografuje, propukne ve smích, vysměje se mu do tváře, ale pak si uvědomí, že jí vpředu chybí zub.

Malá skupina tanečnic se může jevit jako fata morgána, která spadla bůhví odkud, ale tady je všichni znají: jsou to Alali, Janet a Agnes a další ženy z Meeting Point International. Bydlí také zde na pahrbku v chatrčích z hlíny, cihel a slámy. A společně s bídou všech ostatních je jim společné, že se nakazily morem AIDS. Velká část z nich skončila jako třicetkilové trosky, které bloudily po ulicích a hledaly v odpadcích a špině něco k jídlu, ubohá těla; některé si pak našly nějaký kout, aby v tichosti pošly. Aby zahnal pryč noc, která už za-

Růže z Kampaly

Reportáž z africké Ugandy

V chudinských čtvrtích hlavního města Ugandy rozkvétá naděje ve skupině žen nakažených AIDS. Příběh Rozy a jejích přítelkyň.

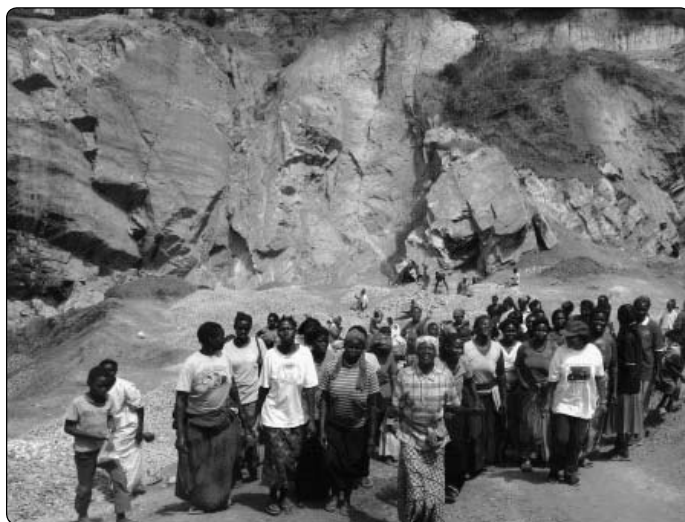
halila jejich život, přišla Roza s nápadem. Ale ona – teta Roza – říká, že to není od ní.

Boží vousy

Jistě, ve svém srdci má přání všechny uzdravit. Proto studovala farmacii a porodnictví: aby ošetřovala ty, kteří trpí, a pomáhala dětem na svět. Ale pak události nabraly směr daleko od jejích představ. „Nemocní mě odbývali, nechtěli brát léky, které jsem jim dávala. Děti, které jsem chtěla zachránit a posílala je do školy, zůstávaly melancholické, zdálo se, že upřednostňují válet se v odpadcích. První den v nemocnici při pohledu na krev jsem omdlela.“ Ona, která přišla léčit nemocné a umírající, byla předmětem jejich péče, oni se o ni starali a dodávali jí naděje. Nakonec ona se musela radovat z nemalé dávky pozornosti. Podobně jak se jí přihodilo, když vyhledala dona Giussaniho, svého velkého přítele. „Když jsem ho potkala,“ vzpomíná Roza, „zdálo se, jako by čekal právě jen na mne bůhví odkdy. Přišla jsem za ním s úmyslem, že mu vyložím všechny své problémy, ale když jsem ho uviděla, všechny nahro-

maděné myšlenky se mi vysypaly na zem, a neřekla jsem mu nic.“ „Ale pomysli,“ řekl mi don Gius najednou, „i kdybys byla jediným člověkem ve vesmíru, Bůh by stejně přišel a zemřel jen pro tebe! Jen pro tebe!“ „Mne nezajímalo, co je to Comunione e liberazione, ale že Bůh se stará o věc, která není ničím, aby ji spasil, že by Bůh přišel na zem i jen kvůli mně, to je věc, která mě dojala. Odcházela jsem od něho, jako bych letěla. Opakovala jsem si pro sebe: jestliže člověk, lidská bytost, omezená jako já, mě miluje, jaký musí být Bůh! Myslela jsem na Boha, představovala jsem si ho, že si s ním můžu hrát jako s dědečkem, dělat mu na dlouhých vousech copy. Ostatní mi říkali, že jsem nezralá. Jednou, když jsem ho viděla, řekla jsem mu: – Giusi, moji přátelé mi říkají, že moje víra je nezralá. Postavil se, jako by chtěl někoho praštit: – Řekni mi, kdo to je. Jestliže ti říkají, že jsi nezralá, znamená to, že problém je u nich!“

Fakt je ten, že po příhodě v nemocnici i pro Rozu začal nový příběh. Nečekaně jako nová milost. Jako nebe v Kampale,

Chudinská čtvrt' hlavního města Ugandy

z kterého se spustí déšť, když jsi ho vůbec nečekal.

Dům dětí

Dnes v domě v Kitintare došlo k rozdávání vysvědčení na konci roku pro ty největší, absolventy obecné školy. Všichni uspěli. Roza jde od jednoho k druhému, rozdává pohledy a úsměvy mladým hrdinům, které zaplavuje bázlivá hrdost. Když její pacienti začínali umírat, jejich děti zůstávaly zde, včetně novorozenců a Roza nevěděla, co si má počít. „Z počátku jsem se hádala i s Ježíšem: – Moc se skrýváš, a lidí ti potom málo věří. Potom mi pošleš všechny ty děti a já jim ani nemám co dát k jídlu. Co mám s nimi dělat?“ Nyní je dvoupatrový dům plný, je nový, pokoje se plní patrovými postelemi. Všechno zaplatila vláda z rozvojových peněz. I Kireka je země, kde mohou děti Roziných pacientů vyrůstat. „I Ježíšovým jménem můžeš udělat pěkný projekt. Můžeš udělat nepředstavitelně dobrou věc, když sleduješ city srdce. A ta věc, kterou Pán bere do své náruče, se stane velkou, i když tvůj úmysl nebyl zcela jasný.“ Nyní jsou v Kitintare děti, které objímají ji. Je jich i s novorozenci, kteří sem přišli, na třicet. Je tu Brigita, je tu Glorie. Jednoho pojmenovali Luigi Giussani, jiný se jmenuje Carron. Je tu Mojžíš, malinkatý chlapec, kterého našli, jak spí v náručí matky, která byla už mrtvá. Teď se tu všech-

ny tisknou Roze k nohám. Když některé políbí, ti ostatní nařikají a chtějí na jeho místo. Natahují ruce, aby je chytila. Potom jí táhnou ke schodišti, aby jí ukázali svou postýlku nebo malou polámanou panenku, kterou našli kdoví kde.

Věci tak, jak přicházejí

HIV je také zde v Ugandě poslední rána, která dopadla na prostý lid, který má za sebou mučednictví chudoby, nemocí, válek a masakrů, chamtivých politiků a strachu ze zlých duchů. Také v Kampale, jako v jiných částech Afriky, přistávají mnozí s nabídkou eticko-duchovního zboží pro bolesti času. Přišli i pokoutní prodavači zázraků. Letniční sekty otevřely uprostřed slumů své „Centrum zázraků“, kde si kazatelé americké provenience pohrávají se strachem a očekáváním chudiny. Pro ně je ráj otázkou použitých technik, je třeba použít magickou formulí a vyvolat boží zázraky. Přeměňují se na atlety utrpení, na rekordmany obětí.

Roza to vidí jinak. Není to bolest, co přináší dobro. „Pro vzdělané jsme primitivní Afričané. Ale lidské srdce nikdy nemyslí na to, že by chtělo umřít. I Ježíš se bál. Řekl: - Odejmi ode mne ten kalich. Tomu, kdo trpí, dej lék, aby se uzdravil. A potom, Boží věci přijdou bez našeho úsilí. Přijdou samy.“ Tak jako západ slunce, na které se chodí dívat se svými přítelkyněmi na jeden kopec. „Trvají krátce, ale jsou nádherné. Nebe hraje všemi barvami.“ Nebo jako písničky z Itálie z Abruz. Slyšela je od svých italských přátel a tak se jí zalíbily, že nyní je zpívá celý sbor pacientek. Přicházejí je zpívat také ženám, které pracují v lomu. Ty odkládají kladiva a poslouchají italské písně. Nic není třeba překládat. Pěkné věci uchvacují samy od sebe. Tajemství mluví jedním jazykem, kterému rozumí všichni.

V jiné anglické písničce zpívají chlapi: „Nemohu jít, když

mi nepodají ruku. Hora je moc vysoká a údolí moc hluboké.“ Když William umíral, byl ještě maličký. Nemoc mu nejdříve vzala rodiče. V posledních dnech jenom prosil, aby ho Roza držela za ruku, až přijde ona hodina, protože nechtěl umřít sám, byl velice připoután ke svému otci. „Vždycky mě dojíká,“ říká Roza, „když slyším, jak Ježíš řekl matce, která plakala pro svého mrtvého syna: - Ženo, neplač! Ta reakce se mi jeví jako hranice jeho všemohoucnosti. A přitom on byl první, kdo byl dojatý. Bůh je z nás dojat, roztává z nás víc, víc než největší tatínek.“ „Dala jsem jim trička s obrázkem Ikar od Matisse. Vysvětlila jsem jim, že ten červený bod je srdce. Touha po nekonečnu, doletět až k slunci. Ale ony mi řekly, že nejsou jako Ikar, že neumírají do prázdna jako on. Viděly, že i sirotek, když si hraje, je méně ustrašený s menší svobodou a má úctu k těm, kteří mají ještě tatínka a maminku. Řekla jsem, že mají pravdu. Zeptala jsem se jich, jaký obrázek navr-

hují. Řekli mi: - Jana a Petra, jak utíkají k hrobu zmrtevýchvstalého Krista!“

Perly z papíru

Že Bůh je z nich dojatý, je vidět také z toho, jak se ženy z Meeting Point dojíkají nad dětmi, které už nemají rodiče. Roza říká, že v Kireka nikdy neuslyšíte: - Nemáme co do úst, nemůžeme pomáhat druhým. Když některý maličký zůstane sám, závodí mezi sebou: - Já si ho vezmu! - Ne, já si ho беру! Také v Naguru na louce s dřevěnou boudou u kostela svatého Judy a Tadeáše, kde se setkávají pacienti z Meeting Point, se nevedou velké diskuse. Žádná žena ty druhé nepoučuje, žádná nevypráví, co už všechno neviděla. Hostům z Říma (Poslal je Giacomo, můj velký přítel, - říká Roza, když je představuje), se všechny představují, i muslimky a mnoho animistek, a žádají, aby pozdravili papeže, až se vrátí domů. Když mají mluvit, děkují za léky, za síť adopce na dálku, která umožňuje dětem chodit do

školy, za malé sumy jako mikro-kredit, aby si mohly otevřít malý krámk. Některé sbírají po ulici papír, stříhají ho na dlouhé pásy, barví a dělají ozdoby, které navlékají na nit. Prodávají se dokonce jako luxus v Miláně. Agnes se naučila šít šaty. Je tu Dora, která utekla se třemi dětmi z války na severu a která vzpomíná, jak sbírala byliny a odpadky, ale nyní se má dobře... A Vicky, která bez zlosti a bez pýchy říká: „Jestli jste neviděli zázrak, tak se podívejte na mne. Protože já jsem byla mrtvá a dostala jsem zpět život.“ A proto když jsou spolu, udělají řetěz, zpívají a tančí, smějí se a dovádějí jako mladá děvčata. Je to jejich nejafričtější způsob, jak děkovat za dobrý zdravý život, který jim dal rozkvést. Ve svých improvizovaných scénkách si hrají se smrtí, která je už měla takřka ve spárech. Bouda bývalých odsouzených k smrti se stala místem setkávání pro ty, kteří se chtějí pobavit a najít doušek veselosti po namáhavém dnu na místě, kde život je krásný.

Pacientů a dětí, o které se starají Roza a její přátelé z Meeting Point International, je už více než čtyři tisíce. Všichni děkují jí, ale ona říká: „Kdybych tu nebyla, šlo by to stejně!“ Nyní je zde, aby vyslechla příběhy žen, dívala se, jak si pomáhají v chatrčích v Kirece, aniž by se příliš namáhaly, s mírem v srdci. Nyní jsou oni vpředu a ona se dává věst za ruku. Jak se říká v jedné písni, kterou chlapi vždy zpívají: „Podívej se na nebe, které ti odpouští. Podívej se na tuto zem plnou bolesti: pláče, ale jsme silní, protože Ježíš vstane z mrtvých a vezme nás k sobě domů.“

„Já,“ říká Roza, „jdu vpředu a vleču se jako ti malí chlapi. Proto Bůh, který je pořád stejný, mě vezme a spasí, přijde si pro mě, pro moje nic, a to mě přivádí k pláči. Nemám ti co dát, tak si vezmi mne.“

Z 30giorni 11/2008
přeložil -lš-

Obrátit se musím já

Jan Pavel II. vyzýval obzvláště silným hlasem k nové evangelizaci, a tím upozorňoval na naléhavou potřebu Církve. *Obráťte se a věřte evangelium!* hlásal Kristus na začátku svého veřejného působení, jak nám to zaznamenal evangelista Marek.

Co dělá tuto potřebu tak naléhavou? Dramatická ztráta víry! V posledních desetiletích klesla návštěvnost nedělních bohoslužeb o 80 %. Přitom se nejedná pouze o čísla. To nejbolestnější je, že mše svatá, tento střed křesťanství, to nejvyšší, co vůbec máme, kde Kristus vydává svůj život doposledka za naše vykoupění a osvobození, že tento drahocenný poklad se odbývá jako obnošený šat, s největší lhostejností.

Stali jsme se vlažnými, nejsme ani teplí, ani studení. Proto přestalo být křesťanství schopné vydávat svědectví, být přesvědčivé. Opouštíme pramen živé vody a hledáme v cisternách vody, která žízeň nehasí.

Ježíšova výzva stále platí: *Buďte mými svědky!*

Kde musíme začít s hlášením? V nějakém masovém hnutí? Jistě ne. Když jen jeden začne být osobně svědkem, jiní se připojí. Ale jedná se o osobní svědectví: vlastním životem vydávat svědectví o tom, čemu věříme. Co je však naše víra, když jí srdce není naplněno tak, aby přetékalo?

Proto se musíme obrátit *my*, aby nás uchvátil Ježíšův duch, pronikl nás, aby Ježíšovo slovo nabylo v našem lidství svou podobu. *Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali... Z toho pozná svět, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým* (Jan 13,34). To je jádro evangelizace: Jde o lásku!

Večer před svou smrtí řekl Ježíš svým učedníkům: *Jestliže mě někdo miluje, bude zachovávat*

mé slovo. Můj Otec ho bude milovat a přijdeme a učiníme si u něho přibýtek (Jan 14,23). Je to naprosto jasné: Výzva k obrácení, abychom byli schopni přijmout evangelium, se týká především mne, a to zcela osobně.

Výzvu, která se ke mně dostane, nemohu delegovat. Musím se obrátit, každý den znovu a zcela se otevřít Bohu. Musím se zbavit ducha bezcitnosti, egoismu, materiální chtivosti a dát prostor Božímu slovu. *Evangelium je síla, která zachrání každého, kdo věří* (Řím 1,16).

Když jsem poznala, jaké bohatství je ve slovech evangelia, nepřestala jsem tato slova přijímat, a to i přes nějaké překážky. *Tvoje slovo je moje štěstí a radost srdce*, říká se u Jeremiáše 15,16. Musím při četbě Pisma svatého naslouchat Bohu, který ke mně promlouvá, setrávat u některého slova, jež mi otevírá Duch Svatý, který mi chce připomenout všechno, co Ježíš učil.

Poznávám jasně: *Já se musím obrátit a přijmout slovo evangelia a udělat mu prostor*, protože je *Duch a život*, je to chléb, který nám dává Otec, pokrm, který opravdu nasycuje. Proto říká Pavel v překypující plnosti: *Kristovo slovo ať u vás přebývá v plném bohatství* (Kol 3,15).

Naše vnitřní bohatství z nás dělá svědky, svědky, kteří svědčí životem: čeho je srdce plno, o tom ústa promlouvají.

Vision 2000 - 5/2008
Překlad -lš-

Maria Loley

Tříkrát obdivuhodná Matka

Jezuitský kněz P. Jakob Rem (1546–1618), zakladatel Colloquium Marianum v Ingolstadt, choval přání dovědět se, jaká chvála je Panně Marii nejmilejší. V modlitbě se mu dostalo osvětlení, že titul „Matka obdivuhodná“ je shrnutí všeho toho, co o této Panně a Matce může být vysloveno. Je to titul z litanie loretánské (Mater Admirabilis), která vznikla v italském poutním místě Loretu.

Na vnitřním vnuknutí však nebylo dosti. 6. dubna 1604 se stalo něco mimořádného. Panna Maria potvrdila tento titul zvláštním zjevením. Dějepisec zanechal tuto zprávu:

Pater Rem se modlil v koutě kaple, zatímco zpěváci zpívali litanie loretánskou. Tu se vznesl náhle tak, jak klečel, a spatřil nebeskou Matku v nadzemském světle. Když zpěváci dospěli k titulu Mater Admirabilis, zjevení zmizelo. Služebník Boží popošel ke zpěvákům a poručil jim opakovat tuto invokaci ještě podruhé a potřetí. Přítomní byli nad tím udiveni a P. Rem na přání představených podal vysvětlení.

Událost se stala 6. dubna 1604 v jezuitské koleji v Ingolstadt, která byla tehdy protireformačním centrem pro nauku víry v protestanty rozpolceném Německu.

Událost měla velký význam především pro společenství Colloquia. Obraz v kapli byl kopií obrazu Salus Populi Romani

Milostný obraz
Tříkrát obdivuhodné Matky Boží

v Římě. Od té doby byl nazýván Tříkrát obdivuhodná Matka a tato invokace se opakovala tříkrát při modlitbě litanie loretánské nejen v Ingolstadt, ale i na mnoha dalších místech. Od roku 1881 se milostný obraz nachází v ingolstadtské katedrále.

Z Colloquium Marianum vyšlo mnoho významných a vlivných osobností, šlechticů, biskupů a ti přispěli k upevnění katolické víry. Colloquium ukončilo svou činnost v roce 1779 v důsledku osvícenských názorů, které neměly pro mariánské vzdělávání pochopení. Úcta se v roce 1914 přenesla do Schönstadtu a odtud se rozšířila do celého světa jako Schönstadtské hnutí, založené P. Josefem Kentenichem. Brazílský jáhen Joao Luiz Pozzobon zavdal podnět k „Putování Matky Boží“, při kterém Tříkrát obdivuhodná Matka oběšla svět a rozšířila se v milionech kopií. -sj-

OBNOVA ZASVĚCENÍ DIECÉZE

2. února na svátek Uvedení Páně do chrámu, slavený také jako svátek Očišťování Panny Marie, požehnal eichstättský biskup Hanke 15 kopií obrazu Tříkrát obdivuhodné Panny Marie z mariánské katedrály v Ingolstadt a předal je zástupcům jednotlivých děkanátů. Obrazy mají putovat po jednotlivých farnostech do 16. června, kdy bude obnoveno zasvěcení diecéze Panně Marii, které uskutečnil biskup Michael Rackel současně se zasvěcením světa Piem XII. v roce 1942. Zázračný obraz je zhotoven podle ikony „Salus Populi Romani“, která je v Římě v Santa Maria Maggiore. V Ingolstadt je uctíván od roku 1571.

PRODEJ DOMU - SÍDLA MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ s. r. o.

Ve Světle č. 1/2009 jsme Vás informovali o situaci ohledně prodeje domu, ve kterém sídlí MCM s. r. o. včetně redakce Světla a tiskárny.

Pán Bůh zaplať za všechny Vaše modlitby a dary. K dnešnímu dni se nám podařilo z darů a půjček splatit třetinu kupní ceny. Do konce března máme doplatit další dvě třetiny.

Někteří naši čtenáři nám zavolali, že by rádi poslali dar, ale že jsme neuveřejnili číslo našeho účtu v bance. My toto číslo účtu dle platných zákonů ČR (zákon 117/2001 Sb.) zatím zveřejnit nemůžeme v žádném z křesťanských periodik, protože oslovení čtenáři představují „předem neurčený okruh osob“. Musíme nejprve požádat Krajský úřad v Olomouci o schválení veřejné sbírky na koupi domu na Dolním náměstí.

Rozhodli jsme se tedy podat žádost. Proces schvalování trvá přibližně 30 dní. Po jeho uzavření bychom rádi během měsíce března vložili do Světla složenku s nejnovějšími informacemi ohledně prodeje domu a zároveň takto oslovili čtenáře i jiných křesťanských periodik.

Nadále budeme vděčni i za poskytnutí půjčky většího finančního obnosu. Svou ochotu půjčit nám laskavě sdělte na tel. č. 585 222 803 (paní Mrtvá) nebo elektronickou poštou (vlcek@matticecm.cz) nebo písemně na adresu Matice cyrilometodějská, Černochova 7, 772 00 Olomouc.

Jsmo Vám, vážení čtenáři Světla, vděčni za Vaši přízeň, trpělivost a modlitby, kterými nás provázíte v tomto nesnadném období. Budeme je i nadále potřebovat, zvláště v únoru, kdy se bude jednat o dalším, novém uspořádání finančních závazků. Každé druhé úterý v měsíci je sloužena mše svatá za naše dobrodince. Celou naši věc a všechny, kteří nám pomáhají, odevzdáváme do Božích rukou.

Pracovníci MCM

AMERIČTÍ BISKUPOVÉ PREZIDENTOVI

Američtí biskupové poslali dopis novému americkému prezidentovi, viceprezidentovi a všem členům kongresu. Dopis obsahuje široký pohled na politické priority od hospodářské krize až po potraty. Obnovení hospodářství se musí týkat všech členů společnosti a brát ohled i na ty, kteří jsou členy lidské rodiny, i když ještě nemají hlasovací právo, zvláště nenarození. „Budeme se stavět proti zákonům a jiným prostředkům na rozšíření potratů. Budeme pracovat na tom, abychom získali podstatnou a širokou podporu politiky, která projevuje úctu k nenarozenému životu, chrání právo svědomí, zdravotní personál a jiné Američany a zabraňuje, aby vláda finančně podporovala a rozšiřovala potraty.“

„Úsilí přinutit Američany, aby z daní podporovali potraty, vede k vážným morálním problémům a podkopává zdravotní reformu.“

PO OBAMOVI OBRÁNCI ŽIVOTA

Několik hodin po inauguraci nového amerického prezidenta sešly se ve Washingtonu desetitisíce ochránců života, aby demonstrovaly za právo na život od samého počátku. Odstupující prezident Bush se jasně vyslovil proti potratům. „Základním úkolem vlády je ochraňovat život nevinných,“ prohlásil exprezident.

Kath-net

VÝZVA K MODLITEBNÍMU TAŽENÍ ZA VLAST

Pán Bůh zaplať všem, kteří se přidali k modlitbě za naši vlast. Na našich webových stránkách www.matticecm.cz najdete podrobnosti v odkazu „Modlitba“. Ke dni uzávěrky tohoto čísla se již pravidelně modlí na tento úmysl 490 lidí.

Ve Světle 18/2002 jsme v příloze uveřejnili tyto modlitby, které Vám zde znovu připomínáme a nabízíme jako podnět k modlitbě za vlast.

Modleme se:

Přijď, Duchu Svatý, přijď na mocnou přimluvu
Neposkvrněného Srdce Panny Marie,
své milované Nevěsty! (3x)

Otče náš, jenž jsi na nebesích...

Osvobod' náš národ od nepokojů a násilí!
Osvobod' nás od beznaděje, nenávisť
a opovrhování důstojností člověka!
Osvobod' nás od každé nespravedlnosti
na úrovni sociální, národní a mezinárodní!
Osvobod' nás od lhostejnosti vůči Božím příkázáním!
Osvobod' nás od pokušení udusit v srdcích lidí
pravdu o Bohu!
Osvobod' nás od hříchů proti Duchu Svatému!
Pomoz nám, Otče, silou Ducha Svatého,
aby každý z nás byl nástrojem Tvého pokoje v naší zemi!

Zdravas, Maria, milosti plná...

Naše Matko,

chceme tě vzít do svého domu jako apoštol Jan, abychom se od tebe naučili připodobnit se tvému Synu. Svěřujeme tvé mateřské starostlivosti sami sebe, církev, celý svět, dnes ti však zvláště vroucně svěřujeme náš národ. Naléhavě pros za nás svého milovaného Syna, aby nám v hojnosti uděloval dary Ducha Svatého, Ducha pravdy, který je pramenem života. Přijmi ho pro nás a s námi jako v prvním společenství v Jeruzalémě, které se tísnilo kolem tebe v den Letnic. Kéž Duch otevře srdce pro spravedlnost a lásku, kéž přivede osoby a národy k vzájemnému pochopení a pevné vůli po míru.

Svěřujeme ti lidi, počínající těmi nejslabšími: děti, které ještě nespátily světlo světa, i ty narozené v poměrech chudoby a strádání, mladé, kteří hledají smysl života, osoby bez práce a ty, které trýzní hlad a nemoc. Svěřujeme ti rozvrácené rodiny, staré a osamocené osoby, o které nikdo nepečuje.

Ó Matko, která znáš utrpení a naděje církve i světa, pomáhej svým dětem v denních zkouškách a učni, aby nepřevládly temnoty nad světlem.

Tobě, Jitřenko spásy, odevzdáváme náš národ, aby pod tvým vedením všichni lidé objevili Krista, světlo světa a jediného Spasitele, který vládne s Otcem a Duchem Svatým po všechny věky věků. Amen.

Pán Ježíš o svých kněžích

DUCH SVATÝ NEPŮSOBÍ V SRDCÍCH
POSKVRNĚNÝCH HŘÍCHEM

Dar mystického vtělení uděluji jen duším panenským. Tato milost je odleskem vtělení v Marii. Tuto milost mohu udělit pouze tam, kde je panenství, čistota, nevinnost.

Duch Svatý vylévá své světlo jen do čistých duší a těl. Samozřejmě také do těch, které se očistily, ale ne s takovou hojností, velkolepostí, září a jasností, jak to činí v duších, kde nachází panenství a čistotu.

Nepůsobí v duších poskvrněných hříchem, pokud se neočistí. Ale pro určité milosti a svolení hledá to, co nebylo poskvrněno; to, co odráží Boha, věčné světlo a nekonečnou čistotu; všem duším, které prožijí život na zemi, aniž by se poskvrnily, dává Duch Svatý sílu získávat duše, a když si je vyvolá, dává jim významnou milost kněžství. Pro tyto panenské duše je přetvoření ve Mne, Lilii polní, snazší a větší je jejich akční rádius nebo počet duší, které mi vzdávají slávu.

Ne všichni, kteří dospějí ke kněžství, přistupují k oltáři, aniž by se poskvrnili. Mluvil jsem již o tom, co může vyrovnat tento nedostatek: jejich přetvoření ve Mne, zářící zrcadlo věčné čistoty.

Moje láska vynahrazuje lidskou hříšnost! Moje světlo vykupuje, moje blízkost očisťuje a moje láska přetváří a sjednocuje.

Takový jsem Já: bezdná propast nekonečné lásky, náplast, božský plášť, který příkrývá všechny nedokonalosti člověka s láskyplnou něžností.

Já uzdravuji, zajišťuji, dávám zazarřit, očisťuji, posvěcuji a pozvedávám, příkrývám a obmývám svou vykupitelskou a spásitelnou Krví to, co není čisté (CC 54,298-301).

Je nutné dát adeptům v semináři poznat vznešenost jejich povolání

V seminářích a noviciátech je třeba velmi naléhat, aby aspiranti kněžství pochopili božskou vznešenost svého povolání. Je třeba předložit, zdůraznit a dát dobře pochopit svaté povinnosti, které kněz přijímá, a velké nebezpečí ztráty duše, jestliže nebude odpovídat svému povolání. Je třeba, aby jasně viděli kalvárii, na kterou musí vystupovat z lásky ke Mně.

Je třeba jim otevřít oči, aby viděli pokušení, jakým budou vystaveni, a ustavičnou válku se Zlým, kterou jim vypoví po všechny dny jejich života, aby se pak nevymlouvali, že neznali velké zkoušky, které je čekají, trpkosti, se kterými se setkají, pronásledování, pomluvy atd., kterým budou vystaveni pro mé jméno.

Ale je třeba jim dát poznat dobře také druhou stranu mince: moji mimořádnou přízeň a zalíbení v tom, že dospějí ke kněžství, zvláštní dary, světlo, milosti, charismata, nesmrtelnou korunu, která je čeká; božská požehnání, jakými se budou cítit zahrnutí, Boží sílu a nekonečnou a zvláštní lásku Duchu Svatého, božský titul, který je pozvedá nad všechny tvory; milost milosti – pro kterou není přirovnání – mše svaté; moc samotného Boha, která jim bude udělena, odpuštění hříchů a otevírat duším nebe; být pozdviženi zde na zemi jakož i v nebi nad převážnou většinu věřících atd.

Požaduji radikální proměnu kléru, ustavičnou pozornou péči biskupů, věnovanou formaci kněžských duší, co největší bdělost v seminářích, nad tělem, nad duší, aby se zde připravili kněží hodní, vzdělání, pokorní, soucitní, plní lásky k Duchu Svatému a k Marii.

Ti, kteří jsou nyní blízko oltáře, musí hluboce dbát na podobu se Mnou, kterou Otec vyžaduje, aby jim svěřil to, co svěřil Mně: duše! Je třeba do nich vlít touhu přetvořit se ve Mne, být druhým Mnou, nejen u oltáře, ale vždy, podobat se Mi ještě dříve, než budou vysvěceni.

Ať si velice jasně uvědomí, že sám Otec jim udělí svou svatou plodnost, aby dávali Církvi Boží svaté duše. Tyto vyvolené duše, které si zamilovala jeho božská a nekonečná láska, musí chovat k Otci mnoho vděčnosti a hodně se k Němu utíkat. A jelikož s každým kněžským úkonem spolupracuje Trojice, musí žít ponoření v Ni, klanět se, milovat, dobrořečit božským Osobám společně i každé zvlášť.

Kněží se více než kdokoliv jiný těší svatému a intimnímu synovství božského Otce, svatému a čistému bratrství s Božím Slovem, které se stalo člověkem, vnitřní dokonalé a trvalé jednotě s Duchem Svatým skrze jeho dary a jeho plody, jeho božský a čistý oheň, který spaluje všechnu žádostivost a chrání je.

Kněz je ustavičně ve styku s Trojicí v každém úkonu kultu a služby. V modlitbách, které má vykonávat jako povinnost, se často obrací k Nejsvětější Trojici. Ale bohužel – mám to říct? – nejčastěji na Ni ani nepomyslí. Ze zvyku a pro časté opakování vyslovují jména mechanicky a to velice zarmucuje moje Srdce!

Já jako Člověk jak velice uctívám Božství spojené s mým lidstvím v osobě Slova! Pokořuji toto své lidství před Božstvím, abych je oslavil a svými nekonečnými zásluhami (nekonečnými pro to, co mají božského) přitáhl duše a srdce, aby chválily Trojici, tři Osoby v jedné podstatě.

Proto Mě zarmucuje tato nedbalost, nedostatek úcty u kněze, když Trojici jmenuje, vzývá a chválí tolikrát jen ústy, ale pramálo srdcem.

Kněz má žít jen v tomto božském společenství, zde nacházet svou rozkoš, zakoušet nebe na ze-

mi, a chce-li, své štěstí, svůj odpočinek, svůj pokoj, svou radost, svůj klid a své všechno.

Kěž by kněz nehledal nic mimo Trojici a Marii. V nich musí soustředit svůj život, své aspirace, celou svou existenci. Odtud obdrží světlo, milosti, sílu, ctnosti, dary a všechno, co potřebuje. Proč hledat jinde to, co tam není? Zde najde vědění, vznešené myšlenky, bezdný oceán dokonalosti, zde najde propast světla, lásky a útěchy, radosti ve svých hořkostech. V Trojici má všechno, všechno má ve Mně, v Bohu-Člověku.

Jak velice toužím po kněžích odpovídajících ideálu mého Otce! Po kněžích Ježíších, kněžích spásitelích, kněžích čistých, mírných, svatých a ukřižovaných.

Po biskupech, kteří jsou Mnou, po seminaristech, kteří začínají být Mnou. Aby všichni byli zamilováni do Otce a do duší, jako jsem Já. Aby všichni byli ukřižováni od Otce a od duší, všichni velkodušní a horliví pro Boží slávu, všichni s pohledem upřeným k nebi, aniž by přehlíželi ty pozemské záležitosti, které jsou pro moji slávu.

Chci kněze, kteří se dívají na Mne a nehledají sami sebe; chci v Církvi uskutečnit onen ideál, který Mě dohnal, abych sestoupil na zem, onu kněžskou dokonalost, která dovoluje Otci, aby se usmíval, která Mě uvádí do extáze radosti, abych vyléval požehnání na svět.

Chci kralovat skrze své svaté kněze. Chci miliony duší, které by Mě milovaly, které však přitahují čistá srdce, bez jiných zájmů než potěšit Mne a oslavovat Otce skrze Duchu Svatého. Protože Otcova sláva je moje největší útěcha a protože to, co na zemi nejvíce miluji, jsou jeho kněží, chci mu dát kněze podle mého Srdce, podle mé myslí, pole ideálu, který nosím v duši a jehož příklad jsem dal, když jsem žil na zemi. Musí dosáhnout tohoto ideálu i za cenu krve, nářku a slzí, ale především tím, že obětují Slovo, které je prostředkem, skr-

ze který Otec a Duch Svátý vy-
lévají své milosti.

Kéž by si biskupové vzali k srd-
ci dílo obnovy mé Církve, dílo,
které musí začít u svých kněží.
Je zde mnoho slámy a málo zrna.
Mnoho zdání a málo skutečnosti.
Mnoho fasády a málo podstaty,
mnoho listů a řídké plody. I když
je jich mnoho, málo je těch, kte-
ří odpovídají mému Srdci.

Jistě, v mé Církvi je také mno-
ho dobrého, co vyvažuje zlo. Ale
jsem unaven z prostřednosti. Svět
se propadá ne proto, že by na mé
vinici chybělo dělníků, ale chy-
bí dobří a svatí dělníci, kteří by
žili jen pro mé zájmy a pro Bo-
ží slávu.

I v rádech je mnoho toho, co
schází, a já chci ve prospěch mé
milované Církve radikální změnu,
která zasáhne všechny. A k tomu
dojde. Dojde k tomu skrze Du-
cha Svatého, skrze Marii a skrze
Mne, božské Slovo. Uskuteční se
díla Kříže, aby především oslavi-
lo mého Otce.

Nadešel čas, kdy je třeba zabu-
šit na srdce biskupů a kněží. Už
je dost průtahů, protože Já mám
na srdci spásu duší. Jestliže je se
světem zle a srdci se zmáhá vlaž-
nost, je to proto, že chybí sva-
tí kněží, horliví a zamilovaní do
mého Kříže, kteří by duše nesli,
kázali a zapalovali je tímto sva-
tým dřevem.

Vlna sexuality a nemravnosti
zaplavila svět, proniká až do sva-
tyně a zraňuje tkáň mého Srdce.
Zlý opanoval svět, věří, že triumfo-
val, a není správné, že moji kně-
ží spí anebo se zabývají vším mož-
ným, jen ne Mnou.

Proto musí přijít náprava od
kořene, ode dnešních kněží a od
nové generace, která by dala Cír-
kvi hodné kněze, kteří hoří lás-
kou a kteří skrze Ducha Svatého
a Marii zapalují božský oheň ve
zpohanštělém světě Zlého (CC
49,265-279).

(Pokračování)

Z knihy

*Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008,
str. 113-118*

JEDNOTA JE DAR OD PÁNA - dokončení ze str. 8

nutnost autentické vnitřní ob-
novy ve všech složkách Boží-
ho lidu, kterou může uskuteč-
nit jedině sám Pán. Této obno-
vě musíme být otevřeni také my,
protože také my, rozptýlení me-
zi národy světa, naučili jsme se
obyčejům, které jsou velmi vzdá-
lené od Božího slova. V Dekre-
tu o ekumenismu II. vatikán-
ského koncilu čteme: „Všechna
obnova Církve spočívá podstat-
ně v růstu věrnosti jejímu vlast-
nímu poslání a to je nepochybně
důvod pro hnutí za jednotu“
(UR 6), tedy pro větší věrnost
Božím hlasu. Dekret pak zdů-
razňuje vnitřní dimenzi obráce-
ní srdce. Dodává: „Opravdový
ekumenismus není možný bez
vnitřního obrácení. Vždyť tou-
ha po jednotě vychází a uzrává
z obnovy myslí, ze sebezáporu
a ze svobodně tryskající lásky“
(UR 7). „Týden modliteb za jed-
notu“ se tak stává pro nás všech-
ny podnětem k upřímnému ob-
rácení a k stále učenlivějšímu
naslouchání Božím slovu, stá-
le hlubší víře.

Příležitost děkovat Pánu

„Týden“ je také příhodnou
příležitostí poděkovat Pánu za
to, co nám dopřál udělat, aby-
chom *přiložili* jedny k druhým,
rozdělené křesťany a samotné
církve a církevní společenství.
Tento duch oživoval katolickou
církve, která v právě uplynulém
roce usilovala, a to s pevným pře-
svědčením a zakořeněna v nadě-
ji, o udržení bratrských a ucti-
vých vztahů se všemi církvemi
a církevními společenstvími
Východu i Západu. V rozmani-
tosti situací, někdy více pozitiv-
ních, jindy s většími těžkostmi,
usilovala, aby nezůstávala dluž-
na poslání a vynakládala všech-
no úsilí na znovuoobnovení plně
jednoty. Vztahy mezi církvemi
a teologické dialogy dále přináše-
ly povzbudivá znamení duchovní
konvergence. Já sám jsem měl to
potěšení setkávat se zde ve Vati-

káně a v průběhu svých apoštol-
ských cest s křesťany pocháze-
jícími ze všech kontinentů. Při-
jal jsem s velkou radostí třikrát
ekumenického patriarchu jeho
Svatost Bartoloměje I. a slyšeli
jsme ho, jak promluvil s bratr-
skou a církevní vře-
lostí a s přesvědče-
nou důvěrou o bu-
doucnosti během
posledního biskup-
ského synodu, což
byla mimořádná
událost. Měl jsem
to potěšení při-
jmout dva katolíky
apoštolské armén-
ské církve: Jeho Svatost Kare-
nina II. z Etchmiazinu a Jeho
Svatost Arama I. z Anteliasu.
A nakonec jsem sdílel bolest
moskevského patriarchy pro od-
chod milovaného bratra v Kris-
tu patriarchy Jeho Svatosti Ale-
xeje II. a nadále jsem spojen
v modlitbách s našimi bratry,
kteří se připravují k volbě no-
vého patriarchy jejich ctihodné
a velké pravoslavné církve. Stej-
ně tak mi bylo dopřáno setkat
se s představiteli různých křes-
ťanských společenství Západu,
s nimiž pokračuje úsilí o důleži-
té svědectví, které musí křesťan-
é vydávat svorně ve světě, stále
více rozděleném a čelícím toli-
ka problémům kulturního, soci-
álního, ekonomického a etické-
ho charakteru. Za toto a mnoho
dalších setkání, dialogů a bratr-
ských gest, která nám Pán dopřál
uskutečnit, mu společně a s ra-
dostí vzdáváme díky.

Slovo Apoštola

Draží bratři a sestry, využij-
te vhodnou příležitost, jakou
nám nabízí „Týden modliteb za
jednotu křesťanů“, a vyprošujme
od Pána, aby pokračovalo a po-
kud možno zintenzivnilo úsilí
o ekumenický dialog. V souvis-
losti s Rokem svatého Pavla, kte-
rý připomíná dvoutisící výročí je-
ho narození, nemůžeme přehléd-

nout také to, co nám zanechal
napsáno na téma jednoty Cír-
kve. Každou středu nyní věnuji
svou úvahu jeho dopisům a je-
ho cennému učení. Připomenu
zde prostě to, co napsal, když se
obracel k církvi v Efezu: *Jen jed-*

*no je tělo a jen jeden
duch, stejně tak ja-
ko jen jedno vytou-
žené dobro, ke které-
mu jste byli povolá-
ni. Jeden Pán, jedna
víra, jeden křest (Ef
4,4-5). Osvojme si
vroucí prosbu sva-
tého Pavla, který
strávil celý život*

vnitřně spojen s jediným Pá-
nem a pro jednotu jeho mystic-
kého těla, Církve, a vydal svým
mučednictvím nejvyšší svědectví
věrnosti a lásky ke Kristu.

V následování jeho příkladu
a v důvěře v jeho přímělu nechť
v každém společenství roste úsi-
lí o jednotu díky všem různým
duchovním a pastoračním inici-
ativám a ve shromážděních spo-
lečné modlitby, která jsou zpra-
vidla početnější a intenzivnější
v tomto „Týdnu“ a dávají nám
už zakoušet určitým způsobem
den plně jednoty. Modleme se,
aby mezi církvemi a církevními
společenstvími pokračoval dia-
log pravdy, nevyhnutelný pro od-
stranění rozdílu, a dialog lásky,
která podmiňuje samotný teolo-
gický dialog a pomáhá žít spo-
lečně pro společné svědectví.
Touha, která přebývá v našem
srdci, je, aby se uspil den pl-
ného společenství, kdy všichni
učedníci našeho jediného Pána
budou moci konečně slavit spo-
lečně Eucharistii, božskou obětí
za život a spásu světa. Vzájemně
mateřskou přímělu Panny Ma-
rie, aby pomáhala všem křesťan-
ům rozvíjet pozornější naslou-
chání Božím slovu a intenziv-
nější modlitbu za jednotu.

*L'Osservatore Romano
22. ledna 2008*

Mezititulky redakce Světla

Muslimové sami nejsou náš problém. Mají problémy jako my, smějí se a pláčou jako my, jsou mezi nimi dobří i zlí, jako u nás. Naším problémem je islám – ostatně on je problém i pro muslimy. Proto mají právo dovědět se, z jaké naděje křesťané žijí. Protože Ježíš zemřel i za ně.

Nesmírný hospodářský růst na začátku šedesátých let s sebou přinesl i skutečnost, že nebylo dalších rezerv pracovních sil na evropském kontinentě, které by bylo možno mobilizovat. První dohody o náboru sil z Turecka byly podepsány v roce 1961. Většina těchto mužů pocházela z Anatólie. Evropa potřebovala pracovní síly, a nemyslela na to, že to, co přišlo do Evropy, byli lidé.

Narážime zde na špatné předpoklady: v prvních dvou desetiletích se vycházelo z názoru, že muslimští „gastarbajtři“ jsou zde jen přechodně a brzy se vrátí domů. To se ukázalo jako velký omyl.

Dále se soudilo, že integrace těch, kteří zůstali, proběhne jaksi sama sebou. Ve druhé či třetí generaci už ani nebude poznat, že se jedná o přistěhovalce. To byla druhá hrubá chyba.

Ještě v devadesátých letech zastávali politici názor, že přistěhovalci z islámsky zaměřené kultury se nejspíše do třetí generace asimilují tak, že nebude poznat jejich původ. To byl také omyl. Třetí generace přistěhovalců mluví evropským jazykem hůře než jejich rodiče a prarodiče. Konečně se soudilo, že náboženská integrace přistěhovalců nebude činit žádné problémy. Budou nakonec „osvícení“ jako křesťané v západní průmyslové společnosti. Kdo tento předpoklad zpochybňoval, platil za zastávce xenofobie.

Mnoho Evropanů vykazuje další velký nedostatek: neznají ani nauku křesťanství, ani učení islámu. Proto se obě náboženství v dnešním sekularizo-

Problém nejsou muslimové, ale islám

Jestliže budeme muslimy jen odmítat, nikdy je pro Krista nezískáme. Musíme je milovat. Člověka můžeme ke Kristu přivést jen tehdy, když ho milujeme.

vaném prostředí propagují jako podobná, obě jsou monoteistická, obě znají Krista, všichni věříme v jednoho Boha, a protože Bůh je jen jeden, je jeden i druhý tentýž. To je víc než primitivní představa.

Pravda je zcela jiná: křesťanství a islám jsou dvě od základu jiná náboženství. Obě se pokládají za Bohem pověřená, aby hlásala lidem určité pravdy. Proto jsou obě tato náboženství misijní. Obě staví na zjevení, chtějí být poselstvím spásy. Věřit jim nebo nevěřit neznamená jen přijetí ne-

Ještě jeden důležitý aspekt: otázka důstojnosti a svobody člověka. Obojí se odvozuje z obrazu Boha. Podle křesťanské nauky je člověk obraz Boží. Důstojnost mu daroval sám Bůh a je nedotknutelná. A to platí o každém člověku, ať je křesťan nebo ne, ať je muž nebo žena, státní občan nebo host, vzorný občan nebo zločinec.

To není samozřejmé. Boží obraz v člověku je pro muslima nepřijatelný a Alláhu se nesmí nic stavět po boku. To je hřích a dokonce jeden z nejtěžších.

bo odmítnutí náboženského přesvědčení, ale poslušnost nebo neposlušnost vůči Boží vůli.

Pro islám je Alláh jediný, mluví za závojem, ale neodhaluje tajemství svého života. Ani ve zjevení nevykračuje Alláh z nedostupnosti. Zůstává nekonečně transcendentní. Vztah mezi Alláhem a člověkem, vztah mezi stvořitelem a tvorem je jako vztah mezi pánem a otrokem. Také proroci (Ibrahim, Isa, Mohamed) jsou označováni za Alláhovy otroky. Posláním člověka je poddanství – to je ostatně význam slova islám.

I křesťanské náboženství vychází z víry v jednoho Boha. Ale tento Bůh je nejen všemohoucí, nýbrž je také náš Otec. Vztah Otec – dítě je pro křesťana vzhledem k Bohu podstatný, zatím co pro muslima je nemyslitelný a představuje dokonce urážku Boha.

Pro křesťany je také jasné, že muž a žena byli stvořeni se stejnou důstojností. Tak tomu v islámu není: muž je tvor vyšší, žena je o stupeň níže.

Teologický názor, že člověk je sice stvořen Bohem, ale nepřísluší mu důstojnost Božího obrazu, vychází z toho, že člověk není svobodný, nýbrž podrobený. A tento pohled má závažné důsledky.

S 1,3 miliardami muslimů je islám po křesťanství druhým nejsilnějším náboženstvím. A je jim díky nejrychleji rostoucí náboženské společnosti. Žádný člověk, který přichází z islámu, nezná skutečně Krista. Znají proroka Isu. To není náš Pán Ježíš Kristus. Muslimové o něm neví, že je Vykupitel a Spasitel. Neznají ani jeho život, ani jeho poselství. To, co muslimové znají o křesťanství a o Ježíši, vychází zcela z učení Koránu, tak jak

je vykládají islámští učitelé na školách a imámové v mešitách. Dalším zdrojem je vlastní rodina, sousedé a média a také samotní křesťané.

Ale v islámských zemích žijí křesťané jako menšina a ve velkém strachu. Varují se toho, aby muslimům hlásali svou víru. Dnes jsou převážně pokořováni a pronásledováni islámskými fundamentalistickými skupinami. Proto žijí v tichosti a pokud možno v co největším odstupu. Jejich srdce je před muslimy převážně zavřeno. Nechtějí mít problémy a chtějí žít pokud možno v klidu. Po všem tom, co křesťané v Orientu po staletí vytrpěli, je tento postoj lidsky pochopitelný.

Správný ovšem není. Protože tímto způsobem muslimové pravé křesťanství nepoznají. A když nyní muslimové přicházejí do křesťanských zemí, poznávají pravé křesťanství?

Pro muslimy je islám všechno, celý život. Když přijde muslim do Evropy, všechno, co zde vidí, je pro něho křesťanství: nahotiny na plakátech, holé pupky u žen. Pro muslimy je to šokující. Potřebují pak velmi dlouhou dobu, aby rozpoznali to, za co západní kultura děkuje křesťanství, že s ním není možno všechno ztotožňovat.

Teprve když muslim skutečně prožije, že opravdoví křesťané se s výstřelky naší kultury neidentifikují, ale žijí zcela jinak, pak se teprve doví něco o naší víře. Pak se může dovědět také něco o Ježíši a o evangeliu. Když však začne muslim číst evangelium, pak se od Ježíše nemůže odtrhnout, to je moje zkušenost. Skutečný Ježíš muslimy fascinuje. Je nádherný, když můžete takové lidi vyučovat. Mnozí jsou na cestě hledání. Zde jsme povoláni prokázat službu evangelizaci.

*Z Vision 2000 - 5/2008
přeložil -lš-*

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

i do ekonomické oblasti. I kdyby s takovým chováním souhlasila jakkoliv velká většina a schvalovaly ho seberafinovanější formulované zákony s použitím populistických slovních obrátů, je to morálka, která se svými důsledky podstatně neliší od morálky bezohledného gaunera, který je ochoten zničit hodnoty nebo i životy jen proto, že mu právě stojí v cestě. K takovému smýšlení však může dospět jen člověk, který v době svého vývoje na základě osobních zkušeností a příkladů svého blízkého okolí dospěl k přesvědčení, že nejvyšším mravním kritériem jeho chování je bezprostřední vlastní prospěch a sobectví.

Poznání přirozeného zákona není člověku vrozeno: je mu sice od počátku dána jeho přirozenost, tj. jeho lidství s jeho přirozenými sklony, ale člověk toto vše pouze postupně odkrývá a poznává. To se týká nejen jednotlivého člověka, ale také celého lidstva. Jsou-li plně zachovány a využity tyto Bohem dané přirozené podmínky, vtiskne se do jeho srdce i rozumu přirozený mravní zákon. Když ho svatý Tomáš Akvinský definoval, řekl ještě život stabilním tradičním řečištěm a lidé si spontánně předávali pojem dobra a zla, pravidla a zásady, jak se mezi těmito póly správně pohybovat a chovat.

„Vpisování přirozeného zákona do srdce a rozumu člověka“ však probíhá zvláště dnes ve velmi rozmanitých podmínkách, které bychom mohli zanést do velké škály, kde na jednom pólu je rodina svatých manželů, kteří vychovávají a darují Bohu a lidstvu světici, a na opačném konci je psi smečka, která si odchovala chlapce, a to nikoliv někde v džungli, ale přímo v hlavním městě Ruska. Abychom těmto psům nekřivdili, oni si svého nejslabšího lidského příslušníka opatrovali, zahřívali v třicetistupňových mrazích a tak houževnatě ho bránili, že to policii trvalo měsíc, než ho mohli odvést do dětského do-

movy. To dnešní člověk k druhému člověku tak solidární nebývá. Dokazují to nejen miliony potratů a Obamova politika „svobodné volby pro ženy“, ale také neméně tragická ekonomická krize, která je výmluvným dokladem totálního fiaska západní morálky: hrstka největších zbohatlíků jedná podle přesvědčení, že má právo na udržení svých enormních a současně nespravedlivých zisků i za cenu, že na to doplatí miliony lidí v současnosti, o budoucnosti ani nemluvě. Tyto sobce odkojilo prostředí, jehož hlavním mravním zákonem je zisk. Naopak afričtí černoši, kteří jako děti zažili na sobě pozornost a lásku, s jakou se o ně druzí starají uprostřed nouze a bídy, pokládají za svůj přirozený mravní zákon, aby se podobně starali o druhé v jejich potřebě.

Aby člověku vstípl opravdové lidství, stvořil k tomu Stvořitel společenství a prostředí manželství a rodiny, ve kterém muž a žena už nejsou dva, ale jsou jedním tělem, tak jako On je s Duchem Svatým a se svým Synem jednou jedinou podstatou. Bůh zajistil pro rozvoj člověka všechno potřebné již v samotném přirozeném řádu. Připravil mu obdivuhodné podmínky vývoje a zrání, ve kterých je důmyslně propojen rozvoj jednotlivých orgánů a neuro-psychických dispozic s optimálním obdobím vnějších kontaktů a podnětů k jejich vývoji a učení a to vše v láskou oplodněném prostředí. Jak toto psychiko-duchovní prostředí lásky nejen podporuje, ale přímo určuje i samo biologické zrání, dokázal případ Gianni Jessen (Světlo č. 4/2009, str. 11), u níž trpělivé a láskyplné vztahy v prostředí pěstounské rodiny dosáhly obdivuhodné nápravy mozku, vážně poškozeného brutalitou potratu, který měl dívku připravit o život. Kde takové teplé lidské klima chybí, rozvoj a zrání to zbrzdí a přímo ohrožuje.

Rodina je svatý dar, který nám Bůh připravil záměrně po-

dle svého obrazu, abychom i my prožívali něco ze „společenského vztahu“ lásky tří božských Osob, neboť právě tento vztah je podstatou jeho nekonečné božské blaženosti, která je pramenem veškeré blaženosti. Rodinný život má být obrazem a podobenstvím Boha v tom, jak Bůh sám v sobě žije, a k tomu také dává Bůh rodině všechnu potřebnou pomoc. Do přirozeného procesu rozvoje lidské osobnosti zasadil Bůh důmyslně neopakovatelné a nenahraditelné období, kdy jedinec s úplnou oddaností lne ke svým rodičům, u nich hledá bezpečí a vzor, ale také teplé přijetí, lásku, pozornost a něhu. Nedělá mu těžkosti podříditi se zcela tomu, u něhož se cítí být opravdu milován. V atmosféře lásky jeho duše, měkká a tvárlivá, vyžaduje, abychom se pro ni opravdu plně obětovali. Tato otevřenost a dychtivost je ovšem také velmi zranitelná a každé zklamání v tom, co dítě podle Božího plánu právem očekává a na co má Bohem stanovený nárok, ho hluboce poznamenává. Rodiče by dnes chtěli děti co nejdokonalejší, nejkrásnější a nejzdatnější, ale přitom si neuvědomují, jak snadno z nich dělají jedince těžce a často nenapravitelně postižené na nejcitlivějším místě. Bůh si nás jako rodiče vybral, aby našim dětem na nás hmatatelně ukázal sám sebe, aby si naše děti v nás zamilovaly Jeho. Jestliže nám předává toto poslání, nechce po nás nic nemožného, a dá nám k tomu také všechnu svou potřebnou pomoc a milost. Očekává od nás v tomto směru plnou důvěru. Tomu, kdo opravdu chce splnit jeho vůli a plně přitom důvěruje, tomu vždy pomůže, a kdyby kvůli tomu měl dělat divy a zázraky, tak je udělá.

Máme proto nárok a právo dovolávat se Boží pomoci k plnému dosažení tohoto cíle, společného blaženého štěstí. Jestliže se nám zdá, že rodinný život je pro nás břemenem k neunesení, pak nemůžeme z tohoto stavu vinit Boha, ale musíme s přispěním jeho božského světla hledat,

co není v pořádku na naší straně, kde jsme ucpali přítok jeho pomoci a jeho milosti. Asi jsme podobně jako současný svět ve svém rodinném životě hledali něco nepravého a zanedbávali to, co je podstatné. Jako své vyvolené spolupracovníky na svém stvořitelském díle nás však v žádném případě nechce nechat na holičkách. Jako spolupracovníci Stvořitele máme Boha nikoliv někde daleko v nebi, ale přímo ve svém středu, On působí přesně tam, kde my, nemá být jen občasným čestným hostem, ale trvalým Členem naší rodiny. Křesťanská rodina je posvěcené společenství s plnou Boží spoluúčastí. Jaká je to útěcha ve vědomí, že máme v rodině s sebou Všemohoucnost, Vševědoucnost, Lásku, která je s námi stále, i v jakémkoliv soužení. A jaké je to neštěstí a nemoudrost takovou Společnost nebrat na vědomí! Ve spolupráci s Ním se můžeme a máme stát spoluautory jeho díla, živého Božího obrazu v novém člověku. Jsou toho schopni i lidé prostí a nevzdělání, pokud jsou v tomto ochotní spolupracovat se Stvořitelem.

Více než kdykoliv jindy je právě nyní naší povinností dokázat světu, že rodina není ani přežitek, ani břemeno nebo vězení, ale posvátné a jediné bezpečné prostředí Bohem stvořené a ustanovené k našemu štěstí i štěstí budoucích generací. Když nás apoštol Pavel vybízí, abychom se nepřizpůsobovali tomuto světu, ale přinášeli sami sebe Bohu v obět, platí to obzvláště pro tento životní způsob, který máme vést jako rodiče a manželé. Index rozvodovosti je statistickým ukazatelem smutné skutečnosti, že současný svět nechce přinášet žádné oběti, ale to také znamená, že nechce projevat skutečnou lásku. Katastrofální stav současného světa začíná v rodinách a jeho náprava může vzejít opět jen z rodin, až milující otcové a milující matky začnou zaplňovat svět novou generací, která sobectví opět nahradí láskou.

-š-

Pondělí 9. 2. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Léta letí k andělům – Osamu Okamura 8.25 Massai Mara, Monument Valley, Canyon Lands 8.55 Duch Svatý – život církve – P. Elias Vella 10.05 Po stopách Ježíše Krista (1) 10.30 Druhé čtení 11.00 PVM (2. díl) – Doc. Jaroslav Max Kašparů 11.45 Jak zajíc přelstil líného hajného (3) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Kuba 13.00 Popelka nazaretská 13.40 Říkají to filmem (1) 14.20 Octava dies 14.50 Svätý Páter Pio z Pietrelciny (P) 15.05 Mexico City 15.55 Collegium orientale 16.15 H2Onews 16.25 Nevybroušené diamanty (P) 17.00 NOEparáda (L) 17.20 Kinematograf múz: Umění 18.15 Svetlo je absolutna biela 18.35 Jak zajíc přelstil líného hajného (4) 18.45 Cokoli jste učinili jednomu... 19.05 Cesta domů 19.20 Massai Mara, Monument Valley, Canyon Lands 19.50 H2Onews 20.00 Z pokladů duše 20.05 Putování Modrou planetou: Egypt 20.45 Na koberečku (P) 21.00 V posteli /chit-chat/ (3. díl) 21.50 Charismata a služba – P. Elias Vella 22.40 Raritné čistiarne odpadných vod 22.55 Popelka nazaretská 23.35 Čteme z křesťanských periodik 23.45 H2Onews 00.00 Poslech Radia Proglas.

Úterý 10. 2. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 H2Onews 8.15 Hlubinami vesmíru 8.55 Na koberečku (58) 9.10 Pro víta mundi 9.50 Čteme z křesťanských periodik 10.00 Církevní majetek 11.30 Čtyři úhly pohledu 11.40 Jak zajíc přelstil líného hajného (4) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Djivan Gasparyan (Colours of Ostrava) 12.55 Hrdinové Nového zákona 13.05 Farnost Manastur 13.15 Svätý Páter Pio z Pietrelciny 13.25 Zpravodajské Noeviny 13.30 Putování Modrou planetou: Egypt 14.20 700 let Radvanic a Bartovic 14.55 Čteme z křesťanských periodik 15.05 Raritné čistiarne odpadných vod 15.25 Octava dies 15.55 Collegium orientale 16.15 Zpravodajské Noeviny 16.20 Putování Modrou planetou: Čína 17.00 Říkají to filmem 17.45 Nevybroušené diamanty 18.15 Dětská televize (1/2009) 18.35 Jak zajíc přelstil líného hajného (5) 18.50 Spojené arabské emiráty 19.45 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Misijní magazín (29) 21.10 Po stopách Ježíše Krista (1) 21.40 Zpravodajské Noeviny 21.50 Svetlo je absolutna biela 22.20 Octava dies 22.50 Modlitba se zpěvy z Taizé 23.50 Zpravodajské Noeviny 00.00 Poslech Radia Proglas.

Středa 11. 2. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Zpravodajské Noeviny 8.20 Putování Modrou planetou: Egypt 9.00 Nevybroušené diamanty 9.30 PVM (2. díl) – Doc. Jaroslav Max Kašparů 10.10

Svätý Páter Pio z Pietrelciny 10.30 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro zdraví: Záchytná stanice 12.15 Spojené arabské emiráty 13.10 Misijní magazín (29) 14.30 Mexico City 15.30 Zlatá dychovka 16.00 Zpravodajské Noeviny 16.20 Léta letí k andělům – Osamu Okamura 16.40 Farnost Manastur 16.50 Svetlo je absolutna biela 17.05 Raritné čistiarne odpadných vod 17.20 NOEparáda 17.40 GOODwillBOY (P) 18.10 Ve jménu Ježíše (20) 18.35 Jak zajíc přelstil líného hajného (6) 18.45 Pro víta mundi 19.25 Collegium orientale 19.50 H2Onews (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Starý židovský hřbitov v Praze 20.35 Říkají to filmem (1) 21.15 Zpravodajské Noeviny 21.25 Pro zdraví: Přežili jsme nehodu (P) 21.35 Hlubinami vesmíru s prof. Janem Paloušem 22.15 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 23.50 H2Onews 00.00 Poslech Radia Proglas.

Čtvrtek 12. 2. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Zpravodajské Noeviny 8.20 Po stopách Ježíše Krista (1) 8.50 Charismata a služba – P. Elias Vella 9.50 Svätý Páter Pio z Pietrelciny 10.00 Kinematograf múz: Umění 10.55 Čteme z křesťanských periodik 11.00 Na koberečku 11.15 NOEparáda 11.45 Jak zajíc přelstil líného hajného (6) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Palengue, Meknes, Budapešťský parlament 12.40 Pro zdraví: Přežili jsme nehodu 12.50 Collegium orientale 13.10 Svetlo je absolutna biela 13.40 Putování Modrou planetou: Egypt 14.20 GOODwillBOY 14.50 NOEparáda 15.10 Hlubinami vesmíru 15.50 Farnost Manastur 16.00 Zpravodajské Noeviny 16.10 Říkají to filmem (1) 16.50 Pro zdraví: Přežili jsme nehodu 17.00 PVM (2. díl) – Doc. Jaroslav Max Kašparů 17.40 Nevybroušené diamanty 18.05 Na koberečku 18.25 Adolffina Tačová (P) 18.35 Jak zajíc přelstil líného hajného (7) 18.45 Pro zdraví: Záchytná stanice 19.00 V posteli /chit-chat/ (3) 19.50 Zpravodajské Noeviny (P) 20.05 Cesta k andělům (3) 20.45 Zpravodajské Noeviny 20.55 Duch Svatý – život církve – P. Elias Vella 22.05 Starý židovský hřbitov v Praze 22.30 Církevní majetek 00.00 Poslech Radia Proglas.

Pátek 13. 2. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Zpravodajské Noeviny 8.15 Kinematograf múz: Umění 9.15 Collegium orientale 9.30 Misijní magazín (29) 10.40 Heraklion, El Escorial, Grand Canyon 11.10 Octava dies 11.40 Jak zajíc přelstil líného hajného (7) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Říkají to filmem (1) 12.45 Kopec křížů 13.10 Záznam generální audience Benedikta XVI. 14.40 Všechny mé děti 15.20 Pro

vita mundi (2. díl) – Doc. Jaroslav Max Kašparů 16.00 Adolffina Tačová 16.10 Zpravodajské Noeviny 16.20 Heraklion, El Escorial, Grand Canyon 16.50 Církevní majetek 18.15 Collegium orientale 18.35 Klokán Hopík (1) (P) 18.45 Cesta k andělům (3) 19.25 Svätý Páter Pio z Pietrelciny 19.50 H2Onews (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Noemova pošta (L) 21.35 Po stopách Ježíše Krista (1) 22.05 H2Onews 22.15 Charismata a služba – P. Elias Vella 23.15 Nevybroušené diamanty 23.45 H2Onews 00.00 Poslech Radia Proglas.

Sobota 14. 2. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 H2Onews 8.20 Agua Azul, Kapský poloostrov, Everglades 8.45 Čteme z křesťanských periodik (P) 8.55 Dětská televize (1/2009) 9.20 Hrdinové Nového zákona 9.35 Ve jménu Ježíše (20) 10.00 GOODwillBOY 10.30 NOEparáda 10.50 Hlubinami vesmíru 11.30 Adolffina Tačová 11.40 Klokán Hopík (1) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Angelus Domini 12.05 Collegium orientale 12.30 Starý židovský hřbitov v Praze 13.00 H2Onews 13.10 Djivan Gasparyan (Colours of Ostrava) 14.00 Léta letí k andělům – Osamu Okamura 14.20 Raritné čistiarne odpadných vod 14.30 Misijní magazín (29) 15.30 Cesta k andělům (3) 16.10 Spojené arabské emiráty 17.10 Hlubinami vesmíru s prof. Janem Paloušem 17.55 Svetlo je absolutna biela 18.20 Adolffina Tačová 18.35 Klokán Hopík (2) 18.45 Zpravodajské Noeviny 18.55 Nevybroušené diamanty 19.25 Druhé čtení (P) 19.50 H2Onews 20.00 Z pokladů duše 20.05 Po stopách Ježíše Krista (2) (P) 20.35 Zlatá dychovka 21.05 700 let Radvanic a Bartovic 21.40 Moudrost ve stáří – Křivohlavý (P) 22.20 Hlubinami vesmíru 23.00 Collegium orientale 23.25 Druhé čtení 23.50 Zpravodajské Noeviny 00.00 Poslech Radia Proglas.

Neděle 15. 2. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 H2Onews 8.15 Evangelium (P) 8.20 Collegium orientale 8.50 Animovat znamená vdechnout život 9.00 Na koberečku (58) 9.15 Cesta k andělům (3) 9.55 Starý židovský hřbitov v Praze 10.25 Evangelium 10.30 Mše svatá s farností Stará Bělá (L) 11.45 Čteme z křesťanských periodik 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Benediktem XVI. (L) 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.45 Stratený syn 13.55 Spojené arabské emiráty 14.45 Moudrost ve stáří – Křivohlavý 15.25 Starý židovský hřbitov v Praze 15.55 Zlatá dychovka 16.25 Hrdinové Nového zákona 16.45 GOODwillBOY 17.15 Vítězství Franků u Poitiers 17.45 NOEparáda 18.05 700 let Radvanic a Bartovic 18.35 Egypt 19.25 Po stopách Ježíše Krista (2) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (P) 20.35 Novoroční koncert Janáčkovy filharmonie Ostrava (P) 21.35 Po stopách Ježíše Krista (2) 22.05 Nevybroušené diamanty 22.20 Druhé čtení 22.45 Církevní majetek 00.15 Zpravodajské Noeviny 00.45 Poslech Radia Proglas.

Nejnovější **8. číslo časopisu MILUJTE SE!** přináší několik článků o blahoslavené Matce Tereze z Kalkaty a o jejích sestřích Misionářkách lásky. Dále je pozornost věnována účinnosti a síle žehnání a v kontrastu s tím zaznívá i varování před prokletím a okultními praktikami. I v tomto čísle najdete čtenáři řadu svědeckví a povzbuzení pro růst k ideálu čistého srdce. Časopis je možno **objednat na adrese:** Milujte se!, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí, tel. 515 296 384 nebo na webových stránkách www.milujte.se.

CÍRKEVNÍ ŠKOLY V JEČNĚ -

Ječná 33, 120 00 Praha 2, skolajecna@volny.cz
• www.skolajecna.unas.cz • tel.: 224 941 578 •
224 942 179 • 224 942 177

Církevní střední zdravotnická škola Jana Pavla II.: Ve školním roce 2009/2010 nabízíme absolventům základních škol studijní obor **zdravotnický asistent** (53-41-M/007). Jedná se o čtyřleté denní studium zakončené maturitní zkouškou.

Střední odborná škola sociální svatě Zdislavy: Ve školním roce 2009/2010 nabízíme absolventům základních škol čtyřleté denní studium zakončené maturitní zkouškou ve studijním oboru **sociální péče - zaměření: pečovatelská činnost** (75-41-M/003), **sociálněsprávní činnost** (75-41-M/004).

Vyšší odborná škola zdravotnická Suverénního řádu maltézských rytířů: Ve školním roce 2009/2010 nabízíme absolventům středních škol tříleté denní studium zakončené absolutoriem a opravňující užívat titul DiS ve studijním oboru **dílovaná všeobecná sestra** (53-41-N/11).

Srděčně vás zveme na **den otevřených dveří v úterý 17. 2. 2009 v 17.00 hodin.**

Mše svatá podle dominikánského ritu v kostele Neposkvrněného početí Panny Marie **v Olomouci** na Slovenské ulici bude mimořádně druhou únorovou nedělí, tedy **8. února 2009 v 8.00 hodin**. Tato mše svatá pravidelně bývá vždy první nedělí v měsíci.

DUCHOVNÍ CVIČENÍ V KOLÍNĚ V DOMĚ JEZUITŮ

25. 2. - 1. 3. Postní duchovní obnova pro všechny • P. Josef Hladiš SJ

23. 3. - 27. 3. Duchovní obnova pro všechny • P. Josef Čupr SJ

22. 4. - 26. 4. Duchovní obnova pro všechny • P. Petr Havlíček SJ

11. 5. - 15. 5. Duchovní obnova pro všechny • P. Josef Tichý SJ

15. 5. - 17. 5. Být jezuitou dnes • P. Josef Horehled' SJ

18. 5. - 23. 5. Ignaciánská duchovní cvičení - II. týden • P. František Lízna SJ

8. 6. - 12. 6. Duchovní obnova pro všechny • P. Josef Tichý SJ

17. 6. - 20. 6. Duchovní obnova s Pannou Marií • P. Josef Hladiš SJ

Ubytování: pokoje pro 1 osobu s vlastním sociálním zařízením. **Cena:** 350 Kč / den včetně stravy.

Kontaktní adresa: Dům jezuitů, Kutnohorská 26, 280 02 Kolín; tel. 731 182 112 nebo 605 760 307; e-mail: exercicie.kolin@seznam.cz.

Liturgická čtení

Neděle 8. 2. - 5. neděle v mezidobí

1. čt.: Job 7,1-4.6-7

Ž 147(146),1-2.3-4.5-6

Odp.: srov. 3a (*Chvalte Hospodina, který uzdravuje ty, jimž puká srdce. Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: 1 Kor 9,16-19.22-23

Ev.: Mk 1,29-39

Slovo na den: Zašel na opuštěné místo a tam se modlil.

Pondělí 9. 2. - ferie

1. čt.: Gn 1,1-19

Ž 104(103),1-2a.5-6.10+12.24+35c

Odp.: 31b (*At se Hospodin těší ze svého díla!*)

Ev.: Mk 6,53-56

Slovo na den: Kdo se ho dotkli, byli uzdraveni.

Úterý 10. 2. - památka sv. Scholastiky

1. čt.: Gn 1,20-2,4a

Ž 8,4-5.6-7.8-9

Odp.: 2a (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!*)

Ev.: Mk 7,1-13

Slovo na den: Cti svého otce a svou matku.

Středa 11. 2. - nez. pam. Panny Marie Lurdské

1. čt.: Gn 2,4b-9.15-17

Ž 104(103),1-2a.27-28.29bc-30

Odp.: 1a (*Věleb, duše má, Hospodina!*)

Ev.: Mk 7,14-23

Slovo na den: Co vychází, to poskvrňuje.

Čtvrtek 12. 2. - ferie

1. čt.: Gn 2,18-25

Ž 128(127),1-2.3.4-5

Odp.: 1a (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.*)

Ev.: Mk 7,24-30

Slovo na den: Živí se kousky pod stolem.

Pátek 13. 2. - ferie

1. čt.: Gn 3,1-8

Ž 32(31),1-2.5.6.7

Odp.: 1a (*Šťastný je ten, komu byla odpuštěna nepravost.*)

Ev.: Mk 7,31-37

Slovo na den: Otevři se!

Sobota 14. 2. - nez. sobotní pam.

Panny Marie

1. čt.: Gn 3,9-24

Ž 90(89),2.3-4.5-6.12-13

Odp.: 1 (*Pane, tys nám býval útočistěm od pokolení do pokolení!*)

Ev.: Mk 8,1-10

Slovo na den: Kde by kdo mohl tady v neobydleném kraji?

BREVIÁŘ PRO LAIKY

7. - 14. ÚNORA 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedeno do první modlitby dne:	NE 8. 2.		PO 9. 2.		ÚT 10. 2.		ST 11. 2.		ČT 12. 2.		PÁ 13. 2.		SO 14. 2.			
Antifona	812	912	826	928	1741	1961	857	961	873	978	889	995	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvilky:																
Hymnus	812	913	827	928	1742	1961	857	962	873	978	889	996	1666	1883		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	1743	1962	861	966	877	983	893	1000	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	692	781	831	933	1307	1963	1308	1451	877	983	894	1001	1669	1886		
Prosby	817	917	831	933	1744	1963	861	966	878	983	894	1001	1655	1886		
Závěrečná modlitba	692	782	832	934	1307	1450	1308	1451	878	984	894	1001	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	692	782	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
SO 7. 2.																
Hymnus	807	907	821	922	837	939	1746	1965	867	972	883	989	900	1007	915	1024
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	840	943	1749	1968	871	976	887	994	903	1011	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	692	781	693	782	840	943	1750	1969	1308	1451	887	994	904	1012	693	782
Prosby	811	911	826	927	841	944	1750	1969	872	977	888	994	904	1012	918	1028
Záv. modlitba	692	782	692	782	841	944	1307	1450	1308	1451	888	995	904	1012	693	783
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 14. 2. • 28. 2. • 14. 3. • 28. 3. • 18. 4. • 16. 5. • 23. 5. • 30. 5. • 6. 6. • 13. 6. a 20. 6. 2009 v době od 7.30 do 12 hodin.

PŘÍBĚHY PRAŽSKÝCH SVATYNÍ

Pavel Bedrníček

Obsáhlá publikace probírá v abecedním pořádku sakrální objekty na území hlavního města Prahy – pouze však objekty volně stojící, a to i zrušené, pokud je jejich původní účel dosud na první pohled zřetelný. U každého objektu je uvedena jeho historie a nejrůznější příběhy, které se k němu váží, včetně pověstí. Toto vyprávění je doplněno popisem interiéru i exteriéru. V některých případech je věnována pozornost také patronu kostela či reholnímu řádu, jehož kláštera je kostel součástí.

VOLVOX GLOBATOR • 2. vydání • Váz., A5, 548 stran, 499 Kč

POUTNÍ MÍSTA MORAVY A SLEZSKA

Sestavili Ing. František Odehnal a Bc. Markéta Kocianová

Kniha vychází s podporou všech tří diecézí Moravské církevní provincie a popisuje historii i současnost 191 poutních míst. Kromě velkého množství barevných fotografií obsahuje publikace tematické mapy (církevní rozdělení ČR, důležitá evropská poutní místa, podrobné mapy poutních míst po diecích se zakreslením nových kostelů, kaplí a klášterů postavených po roce 1989), datace poutí i bohoslužeb, dojezdové trasy a mnoho dalších zajímavostí.

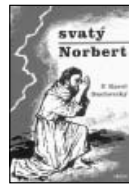
*Jiří Brauner – Kartuziánské nakladatelství
3. vydání, v Kartuziánském nakladatelství vydání I.
Křídový papír, váz., 128x206 mm, 480 stran, 349 Kč*

SVATÝ NORBERT

P. Karel Dachovský • Ilustrace akademický malíř Otakar Procházka

Malý životopis zakladatele řádu premonstrátů, českého patrona sv. Norberta. V závěru knihy najdeme pojednání o kláštřích premonstrátů v Čechách a na Moravě.

Řád • Brož., A4, 58 stran, 50 Kč

MEZI NÁS PROSTŘENA NOC... • DOPISY Z VĚZENÍ ŽENĚ MARIÍ

Jan Zahradníček • Editor Martina Sendlerová

Jan Zahradníček (1905–1960) se řadí mezi nejosobitější české básníky 20. století. Předkládaná edice obsahuje 250 dopisů, které Jan Zahradníček napsal z vězení své ženě Marii. Vypovídají o zápase víry s beznadějí, vůle s rezignací, mísí se v nich prožitky, dojmy, sny, nálady. Dočítáme se o zoufalství člověka, který byl násilně vzdálen od svých blízkých, mezi řádky tušíme drama básníka, který musí své básně potají zaznamenávat nebo uchovávat v paměti. Je to však v první řadě příběh lásky, již nedokázalo oslabit ani deset let odloučení.

*Centrum pro studium demokracie a kultury (CDK)
Váz., přebal, B5, 336 stran + 32 stran černobílých
obrazových příloh, 398 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + I

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.